

Chương hai mươi(tt)

KIM LONG NHÂN VÀ PHỤNG NHÃN LONG

Lão giáo chủ Bạch Phát khẽ rúng
động và bất ngờ bỏ đi !

Vút !

Phát hiện sự bỏ đi âm thầm của
lão, nữ lang nọ vội bám theo.

Vút !

Ngỡ lão giáo chủ động tâm vì Kim

Long Châu nên bỏ đi và muốn tìm đến ngọn núi kỳ lạ nọ, nữ nhân sau một lúc bám theo mới biết không phải !

Nàng dừng lại, nhìn theo lão đang lèn men theo chân núi và cứ thế đi khuất hẳn, nàng thầm nghi hoặc :

“Không lẽ ta đoán sai ? Bằng không, tại sao vừa nghe ta nhắc đến Kim Long Châu lão lại âm thầm bỏ đi ? Chậc... ! Vậy là ta đoán sai mất rồi, lão bỏ đi có lẽ vì ngại chạm trán Đàm Bất Nhi hoặc không muốn đụng đầu với lão Phiền Vũ Xà Vương ! Hoặc giả một kích khi này của ta đã làm cho lão mang thương khá nặng, lão bỏ đi vì muốn tìm nơi chữa thương ?

Nghĩ đến đây nữ nhân tự đứng mỉm cười rồi lẩm bẩm :

– Mộ Dung Tuyết Lan ta rõ là hồ đồ ! Một đảng là Long một đảng là Phụng, đâu có chuyện Kim Long Châu được Kim Long Kỳ Nhân giấu ở mắt phụng ?

Tự chế giễu bản thân mình như vậy nhưng nàng, với tính danh vừa tự nói ra là Mộ Dung Tuyết Lan chẳng hiểu sao lại xoay người và dịch chân tiến dần đến nơi có đỉnh núi kỳ lạ nọ !

Tiếng chấn kinh do Tiểu Vy quật vào những tảng đá vẫn vang lên âm âm ! Và dựa vào những thanh âm này, có phần vang xa hơn lúc đầu, Mộ Dung Tuyết Lan biết hiện giờ Tiểu Vy hầu như đã lên đến tận đỉnh, không còn ở lưng chừng núi nữa !

, Kinh ngạc trước tốc độ di chuyển

quá nhanh của Tiểu Vy, Mộ Dung Tuyết Lan sau khi đến một nơi vừa kín đáo vừa có thể nhìn bao quát khắp đỉnh núi, vội đưa mắt nhìn lên cao !

Nàng hoang mang vô tưởng khi phát hiện Tiểu Vy đang như kẻ cuồng loạn cứ quật hết kinh này đến kinh kia vào phần chân của đỉnh đá được xuất phát từ đầu một ngọn núi trọc !

Thái độ của Tiểu Vy như đang cảm thấy chướng mắt vì sự xuất hiện kỳ quặc của đỉnh đá ! Vì chướng mắt nên Tiểu Vy muốn phá hủy đỉnh đá đó cho bằng được !

Ầm ! Rào... Rào...

Ầm ! Rào... Rào...

Những mảnh vỡ vụn từ chân đỉnh đá phải lăn dài xuống theo triền núi,

chúng tạo nên hàng chuỗi những thanh âm kéo dài đến bất tận !

Vô tình đưa mắt nhìn theo những mảnh vỡ vụn lăn xuống, Mộ Dung Tuyết Lan bất giác phát hiện hai nhân vật đang lom khom vừa leo lên vừa tìm cách tránh né không cho những mảnh vỡ kia khi lăn xuống phải va vào họ !

Tiến đến gần hơn để nhìn cho rõ nhận dạng của hai nhân vật nọ, Tuyết Lan thầm kêu :

- "Là Đàm Bất Nhị và sư phụ y, Phiên Vũ Xà Vương ? Đàm Bất Nhị đang đắc thủ Kim Long Bảo Kiếm, lúc ở Độc Nhân Cốc vừa nhìn thấy mảnh lụa y đã ngờ đó chính là di vật của Kim Long Kỳ Nhân ! Điều này chứng tỏ rằng những gì y hoặc đang tìm hoặc muốn chiếm

hữu đều có liên quan đến Kim Long Ngũ Báu ! Phải chăng vật ở mắt phụng kia chính là Kim Long Châu, cũng là một trong những vật y đang tìm ?”

Với suy nghĩ này, Mộ Dung Tuyết Lan có phần ngờ ngợ, cho Tiêu Vy vì muốn tìm Kim Long Châu nên mới quật kinh liên hồi kỳ trận như vậy !

Nàng lùi lại, tìm một nơi để ẩn nấp với khước mọi chột nở một nụ cười bí hiểm !

Và khi tìm được nơi ẩn nấp ưng ý, nàng tự nói với chính nàng :

– Không cần biết đó có phải là Kim Long Châu hay không, bọn họ đều đổ dồn vào đây tất vật mà họ đang tìm phải là bảo vật ! Cứ để cho họ tìm và tha hồ tranh đoạt, Mộ Dung Tuyết Lan ta sẽ

ung dung làm ngư ông đắc lợi vậy ! Hừ !

Ngay sau khi tự mình định cho bản thân một mưu đồ như vậy, Mộ Dung Tuyết Lan càng thêm đắc ý do vừa phát hiện bóng nhân ảnh thấp thoáng của lão Giáo chủ Bạch Phát !

Lão khi này bỏ đi không phải vì một trong những nguyên nhân như Tuyết Lan đã nghĩ ! Trái lại, lão bỏ đi là có ý đồ !

Và lúc này, lão quay lại không chỉ có mình lão ! Theo chân lão bây giờ có rất nhiều giáo đồ Thiên Ma Giáo !

Bọn chúng dựa vào địa hình ngồn ngàng những đá vôi đá để tìm cách vây bọc khắp chân núi !

Nhìn bọn chúng tên nào cũng mang theo một túi nặng ở ngang lưng,

Mộ Dung Tuyết Lan nghi hoặc :

“Lão Giáo chủ vốn là kẻ thiện dụng độc được và hóa, được ! Những túi kia chắc chắn phải chứa một trong hai loại đó, cũng có thể là cả hai ! Chà... ! Phen này ta nhất định sẽ được mục kích một cảnh tượng vô tiền khoáng hậu đây ! Hay lắm !”

Đúng như Mộ Dung Tuyết Lan nghi ngờ, nàng nhìn thấy bọn giáo đồ Thiên Ma Giáo sau mỗi lúc dừng chân đều ngấm ngấm nghiêng người, khiến từ chiếc túi nặng phải rơi xuống một ít chất bột có màu trắng !

Cứ như thế, sau đó không lâu hầu như ở khắp chân núi chỗ nào cũng được rắc một ít bột trắng như thế !

Còn đang tìm hiểu xem chất bột

trắng kia là gì và sẽ có tác dụng ra sao, một luồng gió nhẹ chợt xuất hiện đưa vào mũi Mộ Dung Tuyết Lan một mùi hăng hắc thật khó ngửi.

• Mộ Dung Tuyết Lan ngấm ngấm kinh hãi :

“Là mùi hùng hoàng ? Lão muốn biến cả ngọn núi nay thành một biển lửa sao ? Ái chà ! Dã tâm của lão thật đáng sợ !”

Nhưng ngay sau đó chính Mộ Dung Tuyết Lan càng được dịp biết rõ thêm dã tâm và độc tâm của lão Giáo chủ Bạch Phát !

Đó là lúc bọn giáo đồ đã trút hết toàn bộ chất bột trắng ở những túi nặng và đồng loạt lùi xuống tất cả ! Lão Giáo chủ âm thầm xuất hiện và rào quanh một

vòng dễ kiểm tra lại !

Khi thấy mọi việc đã đầu vào đó, lão Giáo chủ chọt cho một vật vào miệng và bất ngờ thôi bật ra một tràng âm thanh thật dài:

Te... Te...

Đó là tiếng kêu phát ra từ một ông trẻ nhỏ, Mộ Dung Tuyết Lan ngỡ lão đang phát tín hiệu phong hỏa !

Nhưng sự việc lại không xảy ra như nàng nghĩ ! Trái lại, tràng thanh âm kia vừa dứt, Mộ Dung Tuyết Lan liền nhìn thấy một bóng nhỏ loang loang lao về phía lão Giáo chủ !

Vút !

Chỉ khi bóng đó dừng lại ngay bên cạnh lão Giáo chủ, Tuyết Lan mới nhận ra đó chỉ là một lão nhân trong y phục màu

đỏ một cách kỳ dị !

Nàng nhìn thấy cả hai chụm đầu vào nhau thì thẩm to nhỏ một lúc khá lâu ! Sau đó, cả hai chọt lùi lại và bắt đầu đưa mắt nhìn lên trên, nơi Dâm Bất Nhị và Phiến Vũ Xà Vương đã tiến đến khá gần chỗ Tiểu Vy đang quật kinh vào chân đinh đá !

Do lão nhân vận xích y lúc này đang có một vị thế thuận tiện cho Tuyết Lan nhìn rõ mặt, nàng suýt nữa phải bật kêu thành tiếng vì quá bất ngờ !

May mà nàng kịp nén lại và chỉ kêu thầm :

“Diện mạo của lão thật khác xa so với diện mạo của người Trung Nguyên ! Với y phục đỏ chót này, mười phần đến chín lão chính là Hỏa Độc Quái Nhân ở

Miêu Cương ! Và nếu đúng là lão quái nhân này, chỗ bột hùng hoàng màu trắng kia chính là Hùng Hoàng Hóa Độc Vụ, một tuyệt kỹ tối độc của Hóa Độc Quái Nhân đã từng làm quần hùng rung động từ năm mười năm trước, như Thái Hư sư tổ kể lại ! Chao ôi, nếu đúng là điều này, đến ta cũng khó lòng thoát khỏi hóa độc nội gì đến những ai đang bị bọn Thiên Ma Giáo nhắm vào ? ! !”

Vừa nghĩ đến độc, chẳng hiểu sao khắp người nàng chợt phát lạnh ! Sực nhớ lại một mảnh Thấu Cốt Loạn Phong Ty khi nãy đã lao sượt qua người, Tuyết Lan biến sắc và lập tức vận công kháng độc !

Đã muộn ! Nàng vừa vận công, thần trí bắt đầu choáng váng ! Và kể từ

đó, nếu nàng chưa phải hôn mê hoàn toàn thì đối với nàng mà nói, mọi diện biến sau đó xảy ra nàng không còn đủ nhận thức để phân biệt đâu là sự thật và đâu là ảo giác nữa...

Chương hai một

HỎA ĐỘC QUÁI NHÂN

Đưa mắt nhìn nhau, Đàm Bất Nhị bỗng lên tiếng :

- Sư phụ vẫn cho rằng tiểu tử cớ hành vi như vậy vì chân nguyên nội thể bấy lâu bị kềm hãm nay có dịp bộc phát ?

Vẫn đi bên cạnh đệ tử là Đàm Bất Nhị, Phiên Vũ Xà Vương vừa ngẫm nghĩ vừa giải thích :

- Cứ xem toàn thân y đang rực đỏ như vậy cũng đủ biết hiện giờ chân khí của y đang phát tác không gì ngăn cản được ! Điều này càng thêm minh định nhận định của ta lúc nãy là đúng ! Duy có điều là ta chưa hiểu được, công phu của y vốn thuộc âm hàn, việc toàn thân y phải đỏ lựng như vậy là phi lý !

Đàm Bất Nhị gật đầu :

- Đệ tử cũng vì cảm thấy như vậy nên khó có thể tin đó là do chân khí quá vượng đã phát tác ! Sư phụ có nghĩ y đang bị trúng độc không ?

Xà Vương cười nhẹ :

- Đến chất độc Vương độc chi vương do Thanh Tuyên Xà đã gây cho y, y còn không hề hấn gì ! Còn có chất kịch độc nào khác làm hại được y ?

Dàm Bất Nhị giạt mình :

– Y đã bị Thanh-Tuyển Xà gây độc mà vẫn không hề hấn gì ? Nói như vậy, chẳng hóa ra tiểu tử đã luyện Kim Cương Bất Hoại Thân sao ?

Xà Vương cười thành tiếng :

– Nếu đã luyện Kim Cương Bất Hoại Thân, y đâu phải diên cuồng và quật kinh liên miên vào đá như chúng ta đang nhìn thấy ? Người-hãy xem cho kỹ, có phải mỗi lần y quật một kinh ở y như có chút nào đó của sự sáng khoái và nhẹ nhõm không ?

Dàm Bất Nhị thần phục :

– Mục lực của sư phụ thật tinh tường ! Đúng là ở y đang có tâm trạng như sư phụ nói lúc y quật xong một kinh !

– Đến người cũng nhận ra điều đó, chứng tỏ ta nhận định không lầm ! Nhất định ở y vốn tiềm ẩn một loại chân khí thứ hai mà chính bản thân y cũng không hề biết ! Chân khí này bấy lâu bị kềm hãm, có lẽ do không được y phát hiện và vận dụng !

Dàm Bất Nhị bắt kịp những ý nghĩ của sư phụ nên cũng phụ họa theo :

– Hoặc giả là do chân khí đó không phù hợp với đường lối nội công của y nên phải bị kềm hãm !

Xà Vương chợt vỗ tay reo lên :

– Hảo đồ đệ ! Người quả không phụ công dạy dỗ của ta ! Hà... Hà... ! Thật đúng như người nói, rất có thể ở y có đến hai loại chân khí xung khắc ! Một là do y đã cố nhưng không hề biết, một còn lại là

do y tu luyện theo công phu U Minh nên chân khí kia sẽ mãi mãi bị kềm hãm !

Được sư phụ khen, Đàm Bất Nhị phồng mũi :

- Có sư phụ là minh sư dạy dỗ, đệ tử hẳn nhiên phải là một cao đồ ! Quãng diễn thêm theo ý sư phụ, phải chăng gần đây tiểu tử vì lâm trọng thương khiến nguồn chân khí ẩn tàng kia có dịp bộc phát ? Và điều đó đã khiến y bị nghịch hành dẫn đến tình trạng hiện giờ ?

Xà Vương đưa mắt nhìn đồ đệ :

- Nghịch hành chân khí à ? Rất có thể ! Sao ta không nhận ra sớm hơn chứ ? Chà... Chà ! Thật là phí một dịp may hân hữu !

Đàm Bất Nhị kinh ngạc :

- Dịp may nào sư phụ ? Tại sao y

bị chân khí nghịch hành mà sư phụ bảo là dịp may ?

Xà Vương vừa nuôi tiếc vừa giải thích :

- Ta nói điều này trước, rồi sẽ giải thích sau ! Người cứ bình tâm nghe sẽ hiểu ! Quà nhiên vì tiểu tử muốn không chế luồng chân khí kia nên phải vận dụng tâm pháp thường luyện ! Với biện pháp này, do y không đủ lực không chế nội nguyên chân khí kia, từ đó dẫn đến tình trạng chân khí nghịch hành !

Dừng lời một lúc, Xà Vương tiếp :

- Còn dịp may ta vừa đề cập đó là việc có liên quan đến người !

Đàm Bất Nhị hoang mang :

- Là việc gì ? Sao có liên quan đến đệ tử ?

Xà Vương mỉm cười :

- Người vô tình tìm được di học của lão Ma Tăng, người có biết năm xưa Ma Tăng còn có ngoại hiệu nào khác không ?

Dàm Bất Nhị đáp nhanh :

- Là Cuồng Dầu Đà !

- Sao lại gọi là Cuồng Dầu Đà ?

- Vì... Vì...

- Người không biết ? Vậy nghe ta nói đây ! Gọi như vậy vì Ma Tăng có một bí pháp độc môn chuyên làm kẻ khác phải hóa cuồng và dùng kẻ đó làm bộ hạ ! Bí pháp đó là...

Dàm Bất Nhị reo lên :

- Nhiếp Hồn Đại Pháp !

Xà Vương gật đầu :

- Không sai ! Và nếu ta thức ngộ

điều này sớm, người chỉ cần dùng bí pháp này nhiếp hồn tiêu tử ! Từ đó, chúng ta sẽ có một tên gia nhân rất lợi hại và cũng rất trung thành !

Dàm Bất Nhị phấn khích :

- Ngay lúc này đệ tử thi hành thủ thuật đó cũng đâu phải muộn ?

Xà Vương lắc đầu :

- Muộn rồi ! Người xem đó ! Ý đang lúc bộc phát vượng nhất, liệu một mình người có đủ dõm lược tiến đến gần y không ?

Dàm Bất Nhị đưa mắt nhìn và thăm khiếp hãi trước thần lực uy mãnh đang có ở Tiêu Vy !

Tiêu Vy vẫn đang quật kinh không biết mệt mỏi vào chân đỉnh đá !

Đỉnh đá này thoát nhìn từ xa ngỡ

như là rất nhỏ, rất mỏng mảnh ! Nhưng nếu đứng gần mà nhìn như vị thể của Vương và Dâm Bất Nhị lúc này, đỉnh vừa cao vừa to ! Cao ngót mười trượng và ở phần chân chiếm một phần vị gần sáu trượng vuông ! Chính vì thế cho dù Tiêu Vy đã lần lượt quét vào chòm đỉnh đá không biết bao nhiêu chương kế, đỉnh đá cho đến lúc này vẫn sừng sững vẫn ngạo nghễ hướng về trời cao !

Cũng có cái nhìn như vậy nhưng vị thể xa hơn, Hỏa Độc Quái Nhân chỉ nghiêng đầu hướng về lão Giáo chủ Bạch Phát :

— Bạch Phát lão đệ vẫn cả quyết đã nghe có người đề cập đến Kim Long Châu được lão Kỳ Nhân Kim Long giấu ở đây ?

Lão Bạch Phát cười nụ :

— Không những đã nghe mà thôi ! Theo nhận định của đệ, chắc chắn Kim Long Châu phải được cất giấu ở đây !

Hỏa Độc Quái Nhân cau mặt :

— Từ đâu Bạch Phát lão đệ có nhận định này ? Sao bấy lâu nay ta không hề nghe lão đệ đề cập đến ?

Cười thành tiếng, lão Bạch Phát bảo :-

— Lão ca chớ nghi ngờ thành ý của đệ ! Đệ có nhận định này chẳng qua là nhờ nghe nhắc đến Kim Long Châu ! Và ngay khi nghe xong, đệ vội nhìn lại hình thể của ngọn núi này ! Càng nhìn đệ càng quả quyết vào nhận định của đệ ! Và chẳng phải đệ đã vội vàng phát tín hiệu, báo cho lão ca biết đấy sao ?

Hỏa Độc Quái Nhân gật đầu :

- Nếu đúng như lão đệ vừa nói, hành động đó mới đúng là hành động thể hiện tình huynh nghĩa đệ giữa chúng ta ! Lão đệ đã nhìn thấy gì ở hình thể của ngọn núi này ?

Vừa dùng tay đưa phác qua từng phạm vi của ngọn núi ngay trước mặt, lão Giáo chủ Thiên Ma Giáo vừa giải thích :

- Lão ca hãy nhìn theo tay đệ ! Đây là phần thân của chim phụng đang trong tư thế nằm phục xuống ! Kia là đầu phụng với đỉnh đá ở bên trên thay cho chóp mao ! Như vậy, kết hợp với dãy Phụng Vỹ Sơn ở cách đây trăm dặm, chúng ta phải gọi ngọn núi này là Phục Phụng Sơn ! Và vì Long - Phụng luôn được gọi thành đôi, nếu lão kỳ nhân Kim

Long muốn cất giấu Kim Long Ngũ Báu của lão thì lão ca thử nghĩ xem lão còn cất giấu ở đâu khác ngoài ngọn núi phụng này ?

Bật cười, lão Bạch Phát còn đề quyết :

- Kim Long Châu có thể ví với nhân long (mắt rồng). Ở đây thì chính là nhân phụng (mắt phụng). Do vậy, vị trí tiểu tử kia đang quật kinh vào là phần tiếp giáp giữa đầu phụng và chóp mao ở bên trên, đó chính là vị trí phải được gọi là Phụng nhãn, là...

Hỏa Độc Quái Nhân cười phụ họa :

- Là Kim Long Châu chứ gì ? Hà... Hà...

Lão Bạch Phát chợt đặt tay lên

miệng :

- Suyt... ! Lão ca đừng gây kích động kéo bọn chúng nghi ngờ ! Cứ để bọn chúng sau khi tìm được Kim Long Châu phải sống mãi với nhau để tranh giành ! Đến lúc đó, chúng ta chỉ cần tay là sẽ dễ dàng thu thập bọn chúng !

Hỏa Độc Quái Nhân cười kháy :

- Dù có kinh động đến bọn chúng cũng chẳng sao ! Năm mươi năm trước cũng với Hùng Hoàng Hỏa Độc Vũ này, suốt nửa ta đã thấm tẩm toàn bộ võ lâm Trung Nguyên vào tay ! Lần đó chỉ vì ta quá khinh thường mục tặc ni Thái Hư nên phải hư chuyện ! Lần này thì... Hừ !

- Lão ca yên tâm ! Khi đã lấy được Kim Long Châu, đồng thời lấy được cả Kim Long Bảo Kiếm của họ Đàm, đệ và

lão ca sẽ dễ dàng tìm được những vật còn lại là Kim Long Ngọc Bội, Kim Long Kỳ Thư và Kim Long Đàn ! Khi đó, không những lão ca sẽ báo phục mối hận độ nào với mục Thái Hư mà còn nghiêm nhiên lên ngôi bá chủ nữa ! Nghĩ đến viễn cảnh này, Hỏa Độc Quái Nhân đắc ý :

- Sinh ra ta là mẫu thân ta, hiểu được ta chỉ có Bạch Phát lão đệ ! Lão đệ cũng vậy, sau khi thành sự, toàn bộ giang hồ đều thuận phục chúng ta, với niên kỷ của ta hiện giờ, ta chỉ mong được hưởng dụng thành quả đó một đời năm ! Và khi ta cõi hạc quý tiên còn ải khác độc bá giang hồ ngoài lão đệ ? Hà... Hà...

Sương rơn người, lão Bạch Phát xoa hai tay vào nhau :

- Đa tạ lão ca đã có ý thành toàn

cho đệ ! Ân tình này...

Hỏa Độc Quái Nhân xua tay :

- Giữa chúng ta đã kết tình huynh đệ, nếu ta không có ý thành toàn cho lão đệ thì những năm trước ta đâu đã điem chỉ cho lão đệ mọi thủ pháp độc môn của ta ? Lão đệ đừng quá khách sáo như vậy !

Trong khi đó, Đàm Bất Nhị vẫn còn hồi tiếc vì không thể thi triển thủ thuật Nhiếp Hồn Đại Pháp để thu phục Tiểu Vy làm tay chân !

Đàm Bất Nhị chợt nói :

- Không thu phục được y thì ta quyết cũng không cho ai khác thu phục !

Xà Vương hiểu rõ tâm lý của đệ tử bèn mỉm cười :

- Người có ý thật giống ta ! Chờ khi tiểu tử giúp bọn ta lấy được Kim

Long Châu, phần hạ thủ tiểu tử kia ta đã có cách !

- Cách gì, sư phụ ? Chẳng phải sư phụ vừa nói chân khí của y đang lúc vượng, chúng ta không thể tiếp cận sao ?

Xà Vương cười lạt :

- Không cần tiếp cận ta cũng lấy được mạng y ! Thu phục y thì khó chứ giết y đâu phải khó.

- Như thế nào, sư phụ ?

Xà Vương hạ thấp giọng :

- Bích Linh Xà rất thông linh, người vẫn còn giữ dấy chứ ?

Đàm Bất Nhị trầm ngâm :

- Đến chất độc của Thanh Tuyền Xà vẫn không hại được y, Bích Linh Xà của đệ tử...

- Người lầm rồi ! Ta đâu có ý

định dùng chất độc của Bích Linh Xà hãm hại y ?

- Vậy thì...

Xà Vương thâm thì giải thích, như sợ Tiểu Vy dù đang phát cuồng vẫn nghe được :

→ Chân khí của y đang lúc vượng, đó là điều đang diễn ra ! Nếu ta đoán không lầm, với sự phát tác của y như thế này chỉ một lúc nữa sự bộc phát chân khí sẽ không còn nữa ! Đúng lúc đó, người phải sai Bích Linh Xà đột kích vào trọng huyết của y ! Chân khí đang quy hồi bị đột kích như cách ta mới nói, y lập tức hóa thành người thiên cổ !

Tuy thân phục sự sắp đặt của sư phụ nhưng Đàm Bất Nhị vẫn phải rung mình kinh hãi :

- Nói như sư phụ nếu việc đột kích bất thành hoặc xảy ra muộn hơn, khi chân khí của tiểu tử hoàn toàn quy hồi y sẽ là thiên hạ đệ nhất nhân với công phu vô thượng ?

Xà Vương cười lạnh :

- Điều đó còn tùy vào lượng chân khí tiềm ẩn của y nhiều hay ít, và nếu là nhiều thì nhiều đến đâu ! Việc y có là thiên hạ đệ nhất nhân hay không sẽ rất khó nói ! Tuy nhiên, cẩn tắc vô ưu, lưu ý lại sẽ là một đại họa, người phải làm đúng như lời ta dặn, đột kích thật chuẩn xác và thật đúng lúc !

Nghe thế, Đàm Bất Nhị lập tức cho tay vào người và lấy ra một con tiểu xà có màu xanh biếc rất quái dị !

Đó là Bích Linh Xà của y, đã giúp

y khai sáng và thành danh là Môn chủ Bích Xà Môn.

Hài lòng trước thái độ nhanh nhạy và chính chu của đệ tử, Xà Vương gật đầu bảo :

– Người đúng là hảo đồ đệ của ta ! Chẳng bao lâu, khi ta hưởng hết tuổi trời với người là người kế tục, vô lâm Trung Nguyên còn có ai dám khinh khi và gọi ta là một kẻ phiên bang dị tộc ! Hừ !

Dâm Bất Nhị phấn khích nhìn sư phụ :

– Sư phụ yên tâm ! Đệ tử quyết không phụ lòng kỳ vọng của sư phụ ! Ngày sư phụ chiếm ngôi vị độc tôn không còn xa nữa !

Cắt đầu, Xà Vương vừa nhìn Tiêu Vy vừa lẩm bẩm :

– Chỉ mong sao tiểu tử đừng qui hồi chân khí quá sớm, trước khi giúp chúng ta phát hiện Kim Long Châu !

Cũng nhìn như sư phụ, Đàm Bất Nhị bất giác kinh ngạc :

Ồ ! Sư phụ xem kìa ! Từ đỉnh đầu của tiểu tử như đang phảng phất có tia bạch khí xuất hiện thì phải ?

Xà Vương nheo mắt nhìn và lên tiếng thật khẩn trương :

– Không sai ! Mọi chân khí của v đang đột phá đỉnh thiên đình ! Người mau mau chuẩn bị, việc quy hồi chân khí sắp diễn ra rồi !

Dâm Bất Nhị cuống quýt :

– Cần đột kích trọng huyệt nào của y, sư phụ ?

Xà Vương rít :

– Nếu được đan điền huyết thì hay nhất ! Nhưng do y đang quay lưng về phía này, người cử sai Bích Linh Xà đột kích Linh đài huyết của y cũng được !

– Liệu kết quả có như khi đột kích huyết đan điền không ?

Nghi vấn của Đàm Bất Nhị cũng là điều Xà Vương đang tự hỏi ! Nhưng do không còn thời gian để chọn lựa, vì lúc này tia bạch khí trên đỉnh đầu Tiểu Vy chỉ còn như một sợi tơ mỏng manh và đồng đánh, Xà Vương gắt :

– Linh đài huyết là một trong tám đại trọng huyết hiểm yếu ! Kết quả sẽ như nhau ! Mau lên nào, Đàm nhi ! Người cần dặn Bích Linh Xà chưa ?

Nghe vậy, Đàm Bất Nhị vội khum đầu vào sát con độc xà và rít lên những

thanh âm sin sít !

Bích Linh Xà quả là một vật thật thông linh, nghe tiếng rít của chủ nhân nó liền cất cao nửa người cho thấy thân hình của nó chỉ dài không đến một thước (thước mộc của Tàu, bằng chiều dài một cánh tay của người đã thành nhân).

Dùng lúc đó, Tiểu Vy vẫn quật kinh vào chân đỉnh đá như trước đó đã quật.

Ầm !

Xà Vương với mục lực tinh tường bật kêu lên :

– Kim Long Châu kia rồi !

Đưa mắt nhìn, Đàm Bất Nhị phát hiện có một vật tròn và nhỏ nhưng sáng lóng lánh đang bật ra như bao mảnh đá vỡ khác sau khi Tiểu Vy quật kinh vào

chân đỉnh đá !

Quá vội chiếm hữu Kim Long Châu, Xà Vương vừa động thân lao đến vừa quát :

– Tung Bích Linh Xà mau !

Dàm Bất Nhị do lo dỗi nhìn theo chuyển động của Kim Long Châu, nên trước khi có tiếng quát báo của sư phụ y đã hất Bích Linh Xà ra khỏi tay rồi !

Với một chút ít sai biệt về thời điểm đột kích, những diễn biến về sau quả tai hại !

Xà Vương vì vội nên không cân chọn đúng thời điểm để hạ lệnh cho đệ tử ! Dàm Bất Nhị cũng vì vội nên đã hạ thủ sớm hơn vài sát na ! Hai lần sai biệt này của lũ ác ma vô tình giúp Tiểu Vy không ít !

Đúng như nhận định của Xà Vương, chân khí nội thể của Tiểu Vy quả là đang quy hồi ! Và sự quy hồi đó chỉ mới bắt đầu khai diễn !

Và nhờ sự quy hồi này, dù chỉ mới bắt đầu nhưng do dính thiên đình không còn bị vương khí lấn át, Tiểu Vy lập tức có lại chút ít linh trí !

Khi linh trí vừa có lại, cũng là lúc Bích Linh Xà được Dàm Bất Nhị tung đi, huyết linh dài của Tiểu Vy chợt nhói đau !

Không hề ngờ đó là cái đau do độc xà ngấm vào, Tiểu Vy theo bản năng đã vội đưa toàn bộ chân khí đến linh đài huyết !

Lập tức, từ huyết linh đài, mọi độc chất liền bị nội nguyên của Tiểu Vy đẩy

bật ra ngoài thân !

Với hành động này, sự quy hồi chân khí của Tiểu Vy đương nhiên bị gián đoạn, tạo một sự hụt hẫng ở đan điền !

Choáng váng, Tiểu Vy ngã vật xuống nằm lộn lộn vào đồng loạn thạch vỡ vụn do chính Tiểu Vy quật kinh vào chân đỉnh đá tạo thành.

Huych !

Ngờ việc đột kích Tiểu Vy đã thành công, hơn nữa, do mãi nhìn theo cử chỉ của sư phụ - Đang thu thập Kim Long Châu - Đàm Bất Nhị không còn ngo ngàng gì đến Tiểu Vy nữa !

Xà Vương cũng vậy, vừa nhặt được Kim Long Châu liền quên bẵng đi Tiểu Vy ! Xà Vương cất tiếng gọi :

- Đàm nhi ! Mau đem Kim Long

Bảo Kiếm đến đây !

Đàm Bất Nhị hối hả lao đến, vừa trao Kim Long Bảo Kiếm cho sư phụ vừa hỏi :

- Sư phụ có tin chắc dùng Kim Long Châu sẽ nhìn được mọi ám ký của Kim Long Kỳ Nhân có ghi trên bảo kiếm không ?

Thái độ nhận Kim Long Bảo Kiếm của Xà Vương thật kỳ lạ !

Không những lão không đáp lời hoặc giải thích cho đệ tử, lão còn nhìn gườm gườm vào đệ tử và không màng dùng Kim Long Châu để tìm những ám ký trên Kim Long Bảo Kiếm như Đàm Bất Nhị vừa gợi lời !

Phát hiện thái độ khác lạ của sư phụ, Đàm Bất Nhị thâm kinh hoảng, nghĩ

đến việc sư phụ có thể loại bỏ y vì không muốn chia phần hưởng dụng di học Kim Long !

Đọc được sự hãi sợ của Đàm, Bất Nhị, Xà Vương cười gằn :

- Ta muốn nghe giải thích tại sao người tìm được sở học của Ma Tăng mà sau đó không quay lại bắ m trình với ta ?

Đàm Bất Nhị vụt hiểu ! Sư phụ muốn trừng trị y vì lầm lỗi này và sẽ c thái độ tương tự, nghĩa là không cho hưởng chút gì trong di học Kim Long

Y dịch lùi, miệng kêu :

- Sư phụ ? ! !

Xà Vương giả vờ hỏi :

- Có chuyện gì ư, Đàm nhị ?

Đưa mắt nhìn quanh quất và bất ngờ Đàm Bất Nhị đưa tay chỉ xuống chân

núi :

- Có biến rồi, sư phụ ! Ở dưới chân núi như có người phóng hỏa muốn hủy diệt sư đồ ta !

Xà Vương cười lạnh :

- Có chuyện đó thật sao ?

Đàm Bất Nhị vẫn kêu, và lần này là kêu thất thanh :

- Có mùi hùng hoàng ? ! Sư phụ, chúng ta nguy mất ! Như kẻ phóng hỏa chính là Hỏa Độc Quái Nhân ở Miêu Cương !

Cũng ngửi được mùi hùng hoàng, Xà Vương thất sắc, tìm cách đưa mắt nhìn xuống chân núi !

Không nhìn còn đỡ, vừa nhìn thấy, Xà Vương lập tức kinh hoảng bỏ vía :

- Hùng Hoàng Hỏa Độc Vụ ? !

Không ngờ Hỏa Độc Quái Nhân, kẻ từ chối đầu với ta đã lên đến từ lâu !

Từ dưới chân núi, Hỏa Độc Quái Nhân ném vọng lên một câu cuồng ngạo :

- Xà Vương ! Đã năm mươi năm không gặp, lũ quái xà của người liệu có hơn Hỏa Độc Vụ của ta không ? Ha... Ha...

Đàm Bất Nhị phát hiện Xà Vương đang lúc hoảng sợ tình cờ đưa hậu tâm về phía y, y rất muốn nhân cơ hội này trừ khử luôn sư phụ để tránh mọi hậu họa sau này !

Tuy nhiên, kịp nghĩ lại, y chỉ nhẹ nhàng bảo :

- Sư phụ ! Hỏa Độc Miêu Cường có hành động này nhất định là muốn chiếm hữu di học Kim Long ! Sao sư phụ

không mau tìm hiểu mọi ám ký của Kỳ Nhân Kim Long trước, sau đó hãy dùng hai vật đã trở nên vô dụng để tự cứu mạng ?

Quay phắt lại, Xà Vương nghi ngờ :

- Ý của người là...

Đàm Bất Nhị mỉm cười :

- Trước sau gì hơi độc từ Hỏa Độc Vụ cũng theo gió đưa đến tận đây ! Để tránh nguy đến tính mạng, đệ tử nghĩ, dùng một vật để đổi lấy một mạng người, lão Hỏa Độc không lẽ không ưng thuận ?

Nhìn lại, Xà Vương thấy vòng lửa đỏ tuy đã bao bọc kín chân núi nhưng hơi độc vẫn chưa đủ lực để xông đến nơi này, đúng như lời Đàm Bất Nhị nói !

Lão gạt đầu :

– Không sai ! Ta và người sẽ tìm hiểu mọi ám ký của lão Kim Long trước, sau đó, khi đã hủy bỏ mọi ám ký, ta sẽ dùng chúng để cứu mạng cả hai ! Người khá lắm !

– Nhân lúc sư phụ hài lòng, Đàm Bất Nhị thốt nhẹ :

– Khi này, sư phụ làm đệ tử thật sự khiếp đảm !

Xà Vương bật cười :

– Người chớ để tâm ! Có là sư phụ như ta người mới biết thế nào là giận dữ nếu đệ đệ tử có hành vi mục vô tôn trưởng ! Dẫu sao, kẻ của người vừa nghĩ cũng đủ giúp ta tha thứ cho người !

Dứt lời, Xà Vương một tay cầm Kim Long Bảo Kiếm một tay cầm Kim Long Châu và đưa cả hai lên ngang mặt !

Lão vận lực phổ vào Kim Long Châu và từ Kim Long Châu liền phát ra một tia sáng chói lọi ! Ánh sáng đó nguyên là của cả viên Kim Long Châu, nay được nội lực của Xà Vương truyền vào phải gom tụ thành một tia nhỏ thật sáng !

Dùng tia sáng đó chiếu vào thân kiếm, Xà Vương lẩm nhẩm đọc :

– “Kim Long Kỳ Thư được lưu ở Kim Long Đàn. Hãy đến đỉnh Giác Lâm ở Côn Luân, tìm Qui Thạch Bàn để hành lễ bái đàn nhận di học !”

Đọc xong, Xà Vương len lên nhìn đệ tử, thấy Đàm Bất Nhị vẫn đang đưa mắt nhìn xuống chân núi !

Lão hỏi :

– Người có nghe ta đọc di thư của Kỳ Nhân Kim Long không ?

Không đáp, Đàm Bất Nhị chỉ lâm nhâm :

– Hỏa Độc Vụ đã được gió từ dưới thổi ngược lên, sắp phủ kín toàn bộ ngọn núi ! Xem ra lão Hỏa Độc không chỉ muốn chiếm hữu di vật của Kim Long kỳ nhân mà thôi !

Xà Vương không thể không tán thành nhận định của Đàm Bất Nhị ! Lão kinh hãi :

– Nói như người, việc dùng vật để dối người kể như bất thành ?

Đàm Bất Nhị lẳng lặng gật đầu !

Thấy thế, Xà Vương nổi giận :

– Nếu người nghĩ đến điều này sớm hơn, ngay khi Hỏa Độc Vụ chưa mù

mịt như thế này, ta đã có cơ hội cao bay xa chạy từ lâu rồi !

Đàm Bất Nhị đưa mắt nhìn sư phụ :

– Sao sư phụ giận dữ với đồ nhị ? Đàng lý ra với mối cựu thù giữa sư phụ với lão Hỏa Độc, sư phụ phải tính đến trường hợp này mới phải ? Đổi lại là sư phụ, liệu lão Hỏa Độc có thể dùng một vật gì đó mong được sư phụ buông tha hay không ? Lão Hỏa Độc đã tiên liệu tất cả, lão chỉ chờ sư phụ mất mạng, lão biết hai vật kia sẽ nghiêm nhiên lọt vào tay lão !

Xà Vương giật mình :

– Người nói không sai ! Nếu là vậy, ta không thể để lão toại nguyện !

Đàm Bất Nhị kinh ngạc :

– Ý của sư phụ là...

Chát !

Vận dụng toàn bộ chân lực, lão Xà Vương quật mạnh Kim Long Châu vào chân đinh đá, khiến Kim Long Châu phải vỡ nát !

Như đã biết thế nào lão Xà Vương cũng cố hành động này, Đàm Bất Nhị bảo :

– Thanh kiếm kia vốn là một bảo kiếm, nếu để lão Hóa Độc chiếm được cũng là mối hiểm họa không nhỏ !

Xà Vương cười gằn :

– Người bất tất phải lo ! Ta đã nghĩ đến điểm này rồi ! Xem đây !

Rắc...

Lão một lần nữa vận toàn bộ chân lực vào song thủ để bẻ gãy Kim Long Bảo

Kiểm thành hai đoạn. ! :

Chờ đến lúc đó, Đàm Bất Nhị kêu :

– Nguy tai ! Hỏa Độc Vụ đang lan đến, sư phụ thật khinh suất khi phải vận dụng chân lực ! Rất có thể toàn bộ kinh mạch của sư phụ đã bị chất độc xâm nhập !

Xà Vương bàng hoàng :

– Ta... ! Ôi chao ! Ta đã bị... bị...

Nhìn Xà Vương lão đảo với sắc diện đang chuyển dần sang màu đen, Đàm Bất Nhị bật cười :

– Có như thế mới biết tâm cơ của sư phụ không thể so với đồ nhi ! Ha... Ha...

Xà Vương trợn ngược mắt kinh ngạc :

– Người... Người nói như thế... có ý gì ?

Dàm Bất Nhị bất ngờ ném bỏ một vật xuống đất :

– Nếu sư phụ không dụng lực, rất có thể sư phụ còn cơ hội chạy khỏi nơi này cho dù sau đó vẫn phải thiệt mạng vì Hỏa Độc Vụ ! Phần đồ nhi, với chất độc của Bích Linh Xà đồ nhi vừa tự gây cho bản thân, Hỏa Độc Vụ chắc chắn sẽ bị khắc chế vì lẽ độc công độc ! Đồ nhi toàn liệu kể ra thật khéo, phải không ?

Xà Vương nhìn vào vật vừa bị Dàm Bất Nhị ném bỏ, thấy con Bích linh xà quả nhiên đã bị Dàm Bất Nhị tước đoạt hết chất độc và đang oằn oại giãy chết !

Lão lập cập cho tay vào người như

cũng muốn lấy ra Thanh Tuyền Xà và làm như đệ tử lão vừa làm, là dùng độc của Thanh Tuyền Xà để khắc chế lại độc chất của Hỏa Độc Vụ !

Dàm Bất Nhị cười lớn :

– Lão còn muốn tự cứu mạng nữa sao ? Đã muộn rồi ! Ha... Ha...

Dàm Bất Nhị vừa cười vừa thần nhiên chế trụ huyết đạo của lão Xà Vương !

Lão uất ức hét lên :

– Người nhẫn tâm và độc ác thế nào ?

Dàm Bất Nhị hừ lạnh :

– Chính lão đã tổ ra bất nhân trước, sao lại trách ta bất nghĩa ? Hừ ! Khi này, đừng cố ta không bấm báo về sở học của Ma Tăng để định trị tội ta, lão tướng

ta không biết ý đồ thật sự của lão sao ?

Vùng cười lên, Đàm Bất Nhị ung dung bảo :

- Bây giờ, ngoài ta sẽ không còn ai biết Kim Long kỳ thư đang được ẩn giấu ở đâu ! Kể cả lão, dù lão biết cũng vô ích ! Hãy cam chịu với số phận vậy ! Vĩnh biệt sư phụ ! Ha... Ha...

Y điểm vào tử huyệt của lão Xà Vương trong tràng cười ngật ngưỡng !

Mơ hồ nghe trảng cười, Tiểu Vy dần tỉnh lại !

Sự động cựa của Tiểu Vy làm cho Đàm Bất Nhị cảnh giác !

Y đi đến gần, phát hiện Tiểu Vy tuy chưa chết nhưng có thần thái gần giống với kẻ sắp chết !

Để diệt trừ mọi hậu họa, Đàm Bất

Nhị cười kháy nhìn Tiểu Vy dang nắp ghé ngưỡng cửa tử thần !

Chờ mãi vẫn không thấy Tiểu Vy có dấu hiệu hoặc là chết hẳn hoặc là phải tỉnh lại, trong khi đó Hỏa Độc Vụ đã bắt đầu che phủ kín lấp phần ngọn núi. Không thể đợi được nữa Đàm Bất Nhị vội chộp vào người Tiểu Vy !

Nâng bổng Tiểu Vy lên, Đàm Bất Nhị vận lực ném xuống theo triền núi :

- Vĩnh biệt tiểu tử ! Ha... Ha...

Y lao đi và biến mất hoàn toàn vào giữa lớp độc vụ mù mù...

*Chương hai mươi hai***KIM LONG CHÂU**

Phân thì ngọt ngạt do rơi vào giữa vùng Hỏa Độc Vụ dày đặc, phân thì do hơi nóng ngùn ngụt cứ luôn phá vào thân, Tiểu Vy tỉnh lại !

Ngơ ngác nhìn khắp tứ bề, thấy đâu đâu cũng chỉ là màn vân vụ dày đặc, Tiểu Vy không thể nhớ bản thân đang ở

dâu !

Với hơi nóng càng lúc càng mãnh liệt, Tiểu Vy chực nhớ đến ý định của bản thân là cần phải chạy đến U Minh Thất ! Bởi điều đó đã khắc sâu vào tiềm thức, trước khi Tiểu Vy mê loạn vì nhiệt khí chợt phát sinh !

Những gì vừa diễn ra, Tiểu Vy không thể nhớ ! Và do chỉ nhớ đến điều cần phải thực hiện - Là chạy đến U Minh Thất - Tiểu Vy lập tức đứng bật lên và dậm dẫu chạy bừa !

Vút !

Không thể ngờ bản thân đang ở lưng chừng một ngọn núi, Tiểu Vy cứ lao đi như lao trên đất bằng, điều đó khiến Tiểu Vy ngay sau đó phải ngã dúi dụi theo triền núi !

Ào...

Do màn vân vụ là Hỏa Độc Vụ quá dày đặc, che mờ thi tuyến, Tiểu Vy càng cố giương càng lặn dài hơn !

Sau cùng, Tiểu Vy khi nhận ra bản thân đang ở lưng chừng một ngọn núi thì toàn thân đã bị rơi vào một kẹt đá khó bề cựa quậy !

Chính lúc đó Tiểu Vy mới người được mùi hùng hoàng !

Nhìn qua kẹt đá, thấy lớp vân vụ vẫn dày đặc, Tiểu Vy nghĩ đến Hùng Hoàng Hỏa Độc Vụ đã một lần lão Giáo chủ Thiên Ma Giáo thì thở !

Lo lắng, chưa biết lão Giáo chủ hiện đang ở đâu và tiếp theo sau lão sẽ còn âm mưu độc hại nào khác, Tiểu Vy đành ngồi im, giường tai nghe ngóng !

Mọi tiếng động đều bị tiếng lửa cháy che khuất, Tiểu Vy không phát hiện điều nghi ngờ nào !

Tuy thế, dễ dễ dàng đối phó mọi bất trắc chắc chắn sẽ xảy ra sau đó, Tiểu Vy nghĩ :

"Ta cần phải cấp tốc điều hòa chân lực ! Cho dù phải chết ta vẫn quyết không để rơi vào tay lão quỷ Bạch Phát !"

Để điều hòa chân lực lẽ đương nhiên Tiểu Vy phải tọa công !

Vừa vận khởi chân nguyên nội thể, Tiểu Vy phải kinh ngạc kêu thẳm :

"Ồ hay ! Như luồng nhiệt khí kia không còn cuồng loạn nữa ? Nhờ đâu ta có được một kết quả này ?"

Dẫn bản tín bản nghi và không hiểu rõ nguyên do, Tiểu Vy khi phát hiện

điều thuận lợi này nào dám bỏ lỡ cơ hội !

Tiểu Vy càng thêm gấp rút tiến hành việc tọa công !

Những điều quái lạ vẫn liên tiếp xảy ra, đưa Tiểu Vy từ kinh ngạc này đến kinh ngạc khác.

Trước hết, cho dù Tiểu Vy vận hành tâm pháp U Minh Thập Cảnh Công vẫn thông suốt như độ nào nhưng chân nguyên nội thể của Tiểu Vy dường như không phảng phất mang theo một hơi âm hàn nào cả ! Trái lại, khắp người của Tiểu Vy có một độ ấm ấm khác thường !

Cho đó là do lớp nhiệt của Hòa Độc Vụ ở khắp nơi gây ra, Tiểu Vy vẫn tiếp tục hành công !

Điều quái lạ thứ hai tiếp đó Tiểu

Vy cảm nhận được là chân khí trong người Tiểu Vy dường như di chuyển ào ạt hơn, thâm hậu hơn !

Tiểu Vy trầm nghĩ :

- "Trước kia Triết Toàn Thu có nói, Cửu Diệp Thảo Quả có công năng diệu dụng như Cửu Diệp Thảo ! Nó sẽ giúp chân nguyên của ta càng lúc càng tăng cao ! Phải chăng đó là hiện tượng đang xảy ra ?"

Với suy nghĩ này, Tiểu Vy càng muốn công phu tăng tiến nên vẫn tiếp tục chỉ trì việc tọa công !

Do lần lượt có hai ý nghĩ ngộ nhận như vậy, Tiểu Vy không bỏ dở việc tọa công ! Và chính điều này sau đó dẫn đến điều quái lạ kế tiếp !

Tiểu Vy càng tọa công càng cảm

thấy khắp người nóng bức khó chịu !

Nhưng do sự nóng bức khó chịu này không nhiều và cuồng loạn như lúc trước, và do đang bị Hỏa Độc Vụ bao bọc !

Có lẽ sự việc diễn ra phần nào đúng như Tiểu Vy nghĩ, là do lửa của Hỏa Độc Vụ ảnh hưởng đến ! Còn việc tọa công của Tiểu Vy cho đến lúc này vẫn thông suốt !

Nhưng vẫn có những điều do Tiểu Vy không biết nên không thể hiểu ! Do là ở bản thân Tiểu Vy thật sự có một nguồn chận lực thứ hai tiềm ẩn !

Vì không biết, không hiểu nên Tiểu Vy vẫn tiếp tục tọa công !

Để sau cùng, khi cái nóng ảm ở trong người bị lớp nhiệt nóng bức ở bên

ngoài thúc đẩy, Tiểu Vy bất ngờ cảm thấy toàn thân trường cứng đến không thể cử động được nữa !

Sự trường cứng tăng lên dần dần khiến mọi huyết mạch khắp người Tiểu Vy sắp phải vỡ tung đến nơi !

Kinh hoàng, Tiểu Vy lúc bấy giờ muốn dừng việc tọa công cũng không được, đành phải ngồi bất động chờ một hậu quả có lẽ rất khốc liệt sẽ xảy đến !

Không sớm cũng không muộn, chính lúc đó Tiểu Vy nghe một vài âm thanh vọng đến tai !

Thoạt đầu, do thanh âm quá nhỏ nên thật khó nghe nhưng sau đó, những nhân vật đang phát thoại có lẽ đang gặp chuyện bất như ý nên phải lớn tiếng, vì thế Tiểu Vy nghe rõ mồn một :

- Hừ ! Kim Long Châu đã bị phá hủy !

- Lão ca ca xem kia ! Cả Bảo Kiếm Kim Long cũng bị gãy đoạn !

- Hừm ! Lão Xà Vương biết khó thoát nên trước khi chết cố tình hủy bỏ hai trong ngũ bảo Kim Long ! Biết thế này, Hóa Độc Quái Nhân ta đâu cần phải chờ đợi lâu để cuối cùng mọi việc đều bị hỏng ! Tức thật !

- Lão ca ca bất tất phải nóng giận ! Đẳng nào lão Xà Vương cũng đã chết, lão ca ca cũng báo được thù xưa ! Còn di học của Kim Long Kỳ Nhân, nếu chúng ta còn không có thì ai khác có thể có ?

- Hừ ! Lão đệ đừng quên tên họ Đàm, đệ tử của lão Xà Vương cho đến giờ vẫn không tìm thấy thi thể ! Ta ngờ y

đã...

- Lão ca ca chỉ quá lo xa ! Với Hùng Hoàng Hóa Độc Vụ của lão ca, đệ thật không tin tên họ Đàm toàn mạng ! Có thể y đã bỏ chạy thật, nhưng chết thì trước sau y cũng chết !

- Ha... Ha... ! Lão đệ nói không sai ! Đến ta suýt nữa cũng quên mất độc môn của ta không một ai chống được ! Ngoại trừ...

- Ngoại trừ... ?

- Úy ! Còn tên tiểu tử khi này đã phát cuồng, sao cũng không thấy thi thể y ?

- Hừ ! Không ngờ tên tiểu tử đó sau một lúc phát cuồng vẫn may mắn thoát nạn !

- Lão đệ nghĩ xem liệu có phải

Kim Long Châu và Kim Long Bảo Kiếm là do tiểu tử đó phá hủy không ?

- Ý của lão ca là tiểu tử sau khi phát hiện Kim Long Châu bị lão Xà Vương chiếm đoạt, trong lúc cuồng loạn y đã lỡ tay phá hủy ?

- Hừ ! Nếu chỉ lỡ tay khi đang phát cuồng điều đó không làm ta ái ngại ! Ngược lại, rất có thể y đã cố tình phá hủy để không một ai ngoài y biết di học của Kim Long Kỳ Nhân ẩn giấu ở đâu !

- Nếu là vậy, kẻ chúng ta phải gấp rút truy tìm chính là tiểu tử ?

- Không sai ! Ta...

Đột ngột mọi âm thanh đều chấm dứt, khiến Tiểu Vy đang muốn nghe thêm để mong qua đó sẽ hiểu những gì đã xảy ra đều kể như bất thành !

Dù đang phải chịu đựng một sự đau đớn khôn tả do huyết mạch toàn thân trương cứng, nhưng Tiểu Vy vẫn mong muốn được lao ra và đối đầu với lão Giáo chủ Thiên Ma Giáo !

Tiểu Vy cố nhích động nhưng mọi cố gắng đều vô ích ! Đã thế, vì nơi Tiểu Vy đang ngồi chính là một kẹt đá, mọi cử động của Tiểu Vy chỉ làm cho bản thân Tiểu Vy càng chịu nhiều đau đớn !

Hoàn toàn bất lực, Tiểu Vy đành nghiêng rặng trọn mắt nhìn ra ngoài và trong tâm tưởng thì lại ngổn ngang nhiều nghi vấn !

Nói về nghi vấn thì hiện tại ở Tiểu Vy đang có rất nhiều ! Nhất là những nghi vấn có từ mẫu đồi thoại giữa Giáo chủ Thiên Ma Giáo và một nhân vật đã tự

xung là Hỏa Độc Quái Nhân !

Qua mẩu đối thoại đó, điều làm cho Tiểu Vy phải nghi vấn nhiều nhất chính là những lời ám chỉ Tiểu Vy đã phát cuồng !

"Tại sao ta phải phát cuồng ? Có phải vì phát cuồng nên ta lạc bước đến đây thay vì đi ngay đến U Minh Thất ? Có phải trong lúc ta phát cuồng lão Xà Vương và Đàm Bất Nhị, đồ đệ lão đã âm thầm bám theo ta ? Và có phải chính ta trong khi phát cuồng đã vô tình phá hủy Kim Long Châu, Kim Long Bảo Kiếm như lão Giáo chủ Thiên Ma Giáo vừa ghi ngờ ? Tại sao ta phải phát cuồng chứ ?

Đang bị sức nóng từ bên trong lẫn do ngoại cảnh thúc đẩy, những nghi vấn

ngôn ngang kia càng dày vò tâm trí Tiểu Vy ! Tất cả những điều đó vì cùng một lúc xuất hiện nên lập tức đưa Tiểu Vy đến tình trạng choáng ngất !

Nhận thức theo đó mờ đi khiến Tiểu Vy dù vẫn nhìn ra ngoài nhưng có nhìn cũng như không nhìn !

Tiểu Vy không một chút kinh ngạc cho dù dáng đi xuống thật thiếu nảo của lão Giáo chủ Bạch Phát vừa lọt vào mục quang !

Đi sau lão một chút là một lão nhân vận y phục đỏ chói ! Lão nhân này cũng có dáng đi thiếu nảo nào kém gì lão Giáo chủ kia !

Tiếp đó, dường như mục quang của Tiểu Vy vừa bất ngờ nhìn thoáng thấy một tà xiêm y tha thướt ! Chỉ là nhìn

thoảng qua với một nhận thức rất mơ hồ nên Tiểu Vy khó có thể tin ở một vùng đồi núi khô cằn như nơi này lại có một bóng giai nhân xuất hiện ! Không những thế, cho dù là bóng xiêm y tha thướt no chứng tỏ sự hiện hữu của một giai nhân thật sự nhưng tuyệt nhiên không thể có vấn đề một giai nhân lại cam tâm đồng hành cùng một lão quý Bạch Phát, Giáo chủ Thiên Ma Giáo, đồng thời, đi cạnh lão quý Bạch Phát còn có cả một lão nhân đã quá già nua nhưng vẫn không biết gì là hổ thẹn khi vận y phục rực đỏ ! Nếu thật sự là một trang giai nhân, nàng ta không thể nào xuất hiện cạnh hai lão người không ra người, quý không ra quý kia được !

Tất cả đều không đúng, hoặc giả

tất cả đều do Tiểu Vy mộng mỵ mà ra !

"Ta chỉ nằm mơ mà thôi ! Ta đã quá mệt mỏi, đã thiếp đi và đã mơ những chuyện hoang đường !"

Tiểu Vy nghĩ như thế và giật mình choàng tỉnh !

Nhìn lại, thấy bản thân vẫn đang bó rọ trong một kẹt đá, ngó ra ngoài, phát hiện bản thân vẫn đang tọa vị ở một nơi lưng chừng núi, Tiểu Vy ngơ ngác kêu thành tiếng :

- Thế này là thế nào ? Ta đang mơ, hay tất cả đều xảy ra như ta đã trông thấy ?

Mọi cảm giác khó chịu đã biến mất, hơi nóng từ bên ngoài đưa vào cũng chẳng còn, Tiểu Vy vội vã lách người bước ra !

Sau một lúc đưa mắt nhìn khắp chân núi, Tiểu Vy phóng người lao lên đỉnh núi !

Cảnh quang hoàn toàn vắng lặng và không có lấy một bóng người; ngoại trừ thi thể vốn đã xám đen của lão Xà Vương vẫn tồn tại !

Tất cả những gì vừa nhìn thấy nếu đối chiếu với mẫu đối thoại đã nghe, Tiểu Vy chỉ cần chiêm nghiệm một lúc lập tức thấu hiểu hầu như là toàn bộ sự việc !

Và với sự thấu hiểu này, ở Tiểu Vy chợt xuất hiện một tâm trạng thật kỳ lạ, cứ hư Tiểu Vy vừa mất đi một điều gì đó rất thân quen, vốn đã thấm sâu vào huyết quản vào từng kinh mạch của Tiểu Vy vậy !

Đó là...

Tiểu Vy lắc đầu, như không muốn tin vào những gì vừa thấu hiểu !

Nhìn quanh quất, Tiểu Vy bất ngờ hướng vào chân đỉnh đá và phát ra một kinh.

Ào...

Àm ! ! Rào... Rào...

Đá vỡ vụn rơi lả tả, chứng tỏ bản thân công lực của Tiểu Vy không những đã hồi phục mà còn có phần tăng tiến hơn !

Tuy có được kết quả này nhưng Tiểu Vy bất giác thở dài :

- A... ! Đó là sự thật sao ?

Ngước mắt nhìn lên trời, Tiểu Vy than oán, như muốn ở tận trên đó sẽ có người thấu hiểu tâm trạng cùng sự tiếc than của Tiểu Vy :

– Hỡi cao thiên, sao lại dễ điều này xảy ra với Tiểu Vy ? Là thiên ý hay do Tiểu Vy này kém phúc phận ?

Tiếng chuông kinh lúc mới rồi và tiếng kêu thán hùng tráng bi thương của Tiểu Vy ngay lập tức đánh động đến một nhóm người đang lao nhao vừa chạy vừa tìm kiếm !

Họ lập tức chạy đến nơi xuất phát những tiếng động họ vừa nghe !

Cùng lúc đó, dưới chân núi, từ một nơi khá kín đáo, một tiếng kêu rên chợt bật ra :

– Hư... Ừ... Ừ...

Phát hiện tiếng kêu rên, Tiểu Vy dậm nghỉ ngờ !

Tiểu Vy vội lao xuống, không hề biết ở phía xa đang có một nhóm người vì

nhìn thấy Tiểu Vy nên tất tả chạy đến !

Lao xuống đến chân núi, đến tận nơi vừa phát ra tiếng rên, Tiểu Vy đưa mắt nhìn vào và phải bật kêu lên :

– Sao lại là nàng ? ! !

*Chương hai mươi ba***BANG CHỦ KIM LONG BANG**

Với tâm trạng vừa hoang mang vừa ân hận chỉ mới xảy đến không lâu, Tiểu Vy tuy phát hiện kẻ đang kêu rên chính là nữ nhân đã từng một đôi lần đối địch nhưng ở Tiểu Vy chẳng hiểu sao mọi hận thù đều biến mất !

Thoạt nhìn qua sắc diện của nữ nhân nọ, Tiểu Vy biết ngay nàng đã trúng

phải độc thủ của lão Giáo chủ Thiên Ma Giáo !

Không hề chần chừ, Tiểu Vy đưa nữ nhân ra chỗ thoáng và nghĩ cách giải độc cho nàng !

Không thể nghĩ ra một phương cách nào khả dĩ, Tiểu Vy chợt nhớ đến khẩu quyết Độc Quy Pháp Dẫn Nguyên !

Muốn vận dụng khẩu quyết này, điều đầu tiên cần làm là Tiểu Vy phải giúp nữ nhân nọ hồi tỉnh !

Dùng đầu ngón tay, Tiểu Vy khẽ chạm vào huyệt nhân trung của nàng !

Nữ nhân nọ tỉnh lại thật !

Nhìn thấy Tiểu Vy, nàng kinh hãi :

- Là các hạ ?

Tiểu Vy lên tiếng, cố nói thật hòa nhã hy vọng giúp nàng ta bớt kinh hãi :

- Cô nương đã trúng độc ? Là Hùng Hoàng Hóa Độc Vụ hay Thấu Cốt Loạn Phong Ty ? Tại hạ chỉ muốn giúp cô nương, tuyệt nhiên không có ác ý !

Giọng nói của Tiểu Vy không những thật hòa nhã mà còn hết sức chân thành, khiến nữ nhân nọ trấn tĩnh :

- Ta vô tình để một mảnh Thấu Cốt Loạn Phong Ty phạm qua ! Chất độc thấm đã sâu vào kinh mạch, các hạ có muốn giúp cũng vô ích !

Tiểu Vy mỉm cười :

- Tại hạ có một phương cách có thể có thể giúp cô nương trục độc !

Nàng ta kinh nghi :

- Có lần ta lên nhìn thấy các hạ tọa công trục độc ! Nếu là cách đó, phải chi chất độc chưa thấm sâu còn khă dĩ !

Dằng này...

Tiểu Vy hoang mang :

- Đó là lần tại hạ cũng bị một mảnh Thấu Cốt Loạn Phong Ty đâm vào ! Sao cô nương có thể nhìn thấy tại hạ tọa công ?

Nàng ta chẳng biết đáp thế nào nên phải im lặng !

Chỉ khi Tiểu Vy hỏi lại một lần nữa, nàng ta mới đáp :

- Ta đã lên theo các hạ ! Và lần đó, nếu không có Toàn Cơ Đạo trưởng ngăn cản, các hạ đã bị ta lấy mạng rồi !

Tiểu Vy thoáng giật mình :

- Võ công của cô nương dường như cao minh hơn Toàn Cơ đạo trưởng ! Cô nương đâu dễ gì bị ngăn cản ?

Nàng ta chớp mắt :

- Ta không phủ nhận điều đó !

Chỉ vì...

- Vậy tại sao lần đó cô nương không giết tại hạ ?

Nàng ta thờ dài :

- Suy đi nghĩ lại, ta thấy khó chấp nhận hành vi ám muội nên không thể xuống tay !

Tiểu Vy thở hắt ra một hơi nhẹ nhõm :

- Kể như đó là một ân tình ! Phen này tại hạ nhất định phải giúp cô nương tiêu trừ chất độc, gọi là đáp tạ !

Nàng lắc đầu :

- Như ta vừa nói...

Tiểu Vy xua tay ngăn lại :

- Muốn tọa công trừ độc như tại hạ, cô nương không thể thực hiện được !

Thay vào đó, tại hạ có một khẩu quyết gọi là Độc Quy Pháp Dẫn Nguyên !

Nàng kinh nghi nhìn Tiểu Vy :

- Đó là một tâm pháp ?

Tiểu Vy gật đầu và vấn tắt giải thích phương cách tiến hành Độc Quy Pháp Dẫn Nguyên !

Nghe qua một lượt nàng lắc đầu :

- Muốn dùng khẩu quyết này cần phải bị thất tán võ công ! Võ công ta vẫn còn, phương cách này kể như vô dụng !

Tiểu Vy à lên một tiếng :

- Đúng như thế thật ! Tại hạ lại ngờ có thể giúp cô nương !

Nàng buồn bã :

- Dầu sao đó cũng là thành tâm của các hạ ! Ta đành cam chịu số phận, chẳng dám trách !

Tiểu Vy chợt hỏi :

– Liệu cô nương có thể nghĩ được một biện pháp nào khả thi không ?

Nàng định lắc đầu nhưng bất ngờ hỏi :

– Các hạ có nói ta không thể tọa công trực độc như các hạ, tại sao ?

Tiểu Vy thổ lộ sự thật :

– Khi con bé, tại hạ có dịp tìm được Cửu Diệp Thảo Quả ! Được lực của nó có thể giúp tại hạ ngăn ngừa độc chất ! Và nếu bị độc khí xâm nhập như lần trước, tại hạ chỉ cần tọa công là sẽ...

Nàng ta kêu lên :

– Vậy thì có cách rồi !

– Cách gì ?

Nàng ta trở mắt nhìn Tiểu Vy :

– Các hạ không những không oán

hận ta, trái lại còn thật tâm muốn giúp ta giải độc ?

Tiểu Vy gật đầu và bật ra một câu nói rất khó hiểu :

– Đó là điều đương nhiên ! Vì tại hạ đâu thể lấy oán báo ân, không cứu giúp người đã vô tình thành toàn cho tại hạ ?

– Lấy oán báo ân ? Giúp người đã vô tình thành toàn ? Lời của các hạ thật khó hiểu !

Tiểu Vy mỉm cười :

– Cô nương bất tất phải bận tâm ! Điều cần yếu là cô nương mau nói phương cách cô nương vừa nghĩ ra !

Nàng ta nói thật dè dặt :

– Trong máu huyết của các hạ hiện vẫn còn tiềm ẩn được lực của Cửu Diệp

Thảo Quả ! Nếu các hạ không ngại xá thân và ban cho ta vài giọt máu, điều đó...

Tiểu Vy hoang mang :

- Sao cô nương biết chắc trong máu huyết của tại hạ vẫn còn tiềm ẩn được lực ?

- Ngoại tổ mẫu của ta tình cờ được Thái Hư Bà Bà cứu mạng ! Lúc đã là truyền nhân, chính ngoại tổ mẫu đã nghe Thái Hư bà bà giải thích điều đó !

Tiểu Vy liền tỏ ra hớn hớ :

- Nếu là vậy, tại hạ tiếc gì vài giọt máu ? Được rồi ! Tại hạ phải thực hiện như thế nào đây ?

Nàng hướng dẫn :

- Dùng móng tay vạch khe vào huyết mạch, nhiều vài giọt máu vào

miệng ta, thế là xong !

Tiểu Vy làm theo :

- Dễ thế thôi sao ? Dây này, tại hạ bắt đầu đây !

Nói là vài giọt nhưng khi nàng ta kêu Tiểu Vy dừng lại, do Tiểu Vy chậm diêm huyết chỉ huyết nên số máu huyết nàng ta nuốt vào đã vượt quá hạn định !

Nàng mỉm cười và ngượng ngùng :

- Ân cứu tử này...

Chính lúc đó, có nhiều tiếng người cùng gọi Tiểu Vy :

- U Minh Lân Sát thiếu hiệp !

Tiểu huynh đệ !

Tiểu tứ kia rồi !

Tiểu Vy nhìn về phía phát ra những tiếng gọi, phát hiện Triết Toàn

Thu, Tướng Ngọc Linh và La Thạch tho lỗ đang chạy đến !

Quay người lại, Tiểu Vy hơn hử :

- Tướng cô nương đã hoàn toàn bình phục rồi sao ? Rốt cuộc Triết Toàn Thu tôn giá cũng tìm được tại hạ ! Chư vị phải một phen tận khổ !

Nhìn thấy những người đã từng chạm mặt ở Độc Nhân Cốc, Mộ Dung Tuyết Lan tuy thâm nghi hoặc nhưng vẫn phải nằm yên và ngấm ngấm vận khí giúp chỗ máu huyết của Tiểu Vy vừa ban cho mau thấm đến khắp kinh mạch !

Tướng Ngọc Linh tất tả chạy đến :

- Thiếu hiệp bỗng đứng bỏ chạy khiến tiểu nữ phải bồn chồn lo lắng !

Triết Toàn Thu vừa bước đến vừa

mím cười :

- Tất cả là do ta chưa kịp giải thích cho tề tam huynh La Thạch ! Thấy thiếu hiệp hoàn toàn bình phục, ta thật sự yên lòng !

Còn La Thạch cho đến lúc này vẫn hậm hực :

- Đó ! Thất đệ vẫn khăng khăng muốn tìm y ! Trong khi chúng ta phải vất vả kiêm trình, y vừa an toàn vừa nhàn hạ bên một nữ lang xinh đẹp ! Ta thật không hiểu thất đệ đã nhìn thấy điều gì tốt đẹp ở gã vừa hạ lưu vừa khoác lác này ! Hử !

Chức phát tác, Tiểu Vy kịp kèm nén lại do không muốn gây phương hại đến nữ nhân ở bên cạnh !

Tiểu Vy nhìn sang Tướng Ngọc

Linh và Triết Toàn Thu :

- Nhị vị sao biết tại hạ ở đây mà tìm ?

La Thạch bực dọc tranh lời :

- Ai lại không biết người sẽ tìm đến U Minh Thất để trấn áp sự nóng bức toàn thân ?

Tiểu Vy quắc mắt nhìn La Thạch :

- Tại sao tôn giá biết U Minh Thất tọa lạc ở gần đây mà tìm ? Phải chăng bấy lâu nay tôn giá vẫn ngấm ngấm dò xét tại hạ ?

Triết Toàn Thu như không muốn tình thế lại quá khẩn trương như thế này nên vội lên tiếng :

- Thiếu hiệp chờ hiểu lầm ! Sau sự việc xảy ra ở Độc Nhân Cốc, Ngọc Linh biết thiếu hiệp bị chân khí nghịch hành

đến nỗi bức toàn thân cần phải tìm đến U Minh Thất để xoa dịu ! Tiếp đó, do tình cờ tề tam huynh có lần nghe thiếu hiệp tự xưng là Tiểu Vy, tề tam huynh nghi ngờ thiếu hiệp chính là đứa bé độ nào đã từng lưu ngụ quanh Phụng Vỹ Sơn ! Do ta có việc gấp rút tìm thiếu hiệp nên không thể không thử đi một chuyến ! Lúc đi ngang qua đây, vô tình nghe tiếng thiếu hiệp than oán và xưng là Tiểu Vy, bọn ta nhờ đó mới tìm được thiếu hiệp !

Ngấm ngấm lại thấy những lý lẽ Triết Toàn Thu đưa ra đều phù hợp, Tiểu Vy chợt đưa mắt nhìn La Thạch và còn diêm một nụ cười lạnh nhạt :

- Tám năm trước, đã bao phen Tiểu Vy này được tôn giá chiêu cố ! Cách đây không lâu, một kích của Tiểu Vy kể

như xóa hết nợ cũ ! Còn việc vừa xảy ra ở Độc Nhân Cốc, Tiểu Vy ta suýt vì tôn giá mất mạng, tôn giá hẳn còn nhớ lời kẻ hèn này đã nói chứ ?

La Thạch động nộ quát âm lên :

– Người đã nói sẽ trả lại ta gấp trăm gấp ngàn lần ! Người có dăm lược thử thực hiện xem nào !

Tiểu Vy liền bắn xạ những tia hùng quang vào La Thạch !

Triết Toàn Thu bất giác kêu lên, như muốn quở trách La Thạch :

– La tam huynh có thôi không nào ! Nếu ở chốn cửu tuyền, Bang chủ nhìn thấy thái độ của Tam huynh dành cho Thiếu bang chủ như vậy, liệu Bang chủ có tha thứ cho tam huynh không ?

La Thạch nhảy dựng lên :

– Ai là Thiếu bang chủ ? Là y chăng ? Sao y có thể là Thiếu bang chủ của La mỗ ?

Tướng Ngọc Linh cũng phải bàng hoàng :

– Thất thúc thúc mau giải thích xem nào ? Vì lẽ gì bốn bang có một Thiếu bang chủ mà không ai hay biết ?

Tiểu Vy cũng hoang mang không kém :

– Tôn giá chớ nên đùa dỡn và hí lộng một kẻ cô thân cô thích như tại hạ ! Tại hạ làm gì có phúc phận được là cốt nhục của Bang chủ quý bang ?

Không một lời giải thích, Triết Toàn Thu đột ngột đặt câu hỏi :

– Theo La tam huynh kể lại, thiếu hiệp đã từng được người của Bích Xà

Môn nuôi dưỡng ?

Trong tâm tưởng của Tiểu Vy lập tức xuất hiện hình ảnh của đôi phu thê giả tạo là Kiều Băng và Phi Nhân ! Dích thực họ chính là người của Bích Xà Môn và Phi Nhân còn là hộ pháp, thuộc hạ, tin cậy của Bích Xà Môn môn chủ Đàm Bất Nhị !

Tiểu Vy vừa gạt đầu nhưng chưa kịp ứng tiếng đáp, La Thạch hậm hực và gay gắt hỏi chen vào :

— Khoan đã thất đệ ! Trước hết thất đệ hãy nói cho ta biết Băng chủ làm cách nào thoát chết dưới đáy vực, sau đó ai đã hãm hại và hạ thủ Băng chủ ? Vì nguyên nhân nào sau bao sự việc đó thất đệ đột nhiên thất tung, không một lần kiểm tìm hoặc cho huynh đệ bốn bang một tin

nhắn ? Vì lẽ gì chứ ?

Tiểu Vy vì hoang mang, không thể hiểu giữa việc được bọn Bích Xà Môn nuôi dưỡng và việc là cốt nhục của Băng chủ Kim Long Bang có mối liên quan gì, những nghi vấn La Thạch vừa nêu ra sẽ giúp Tiểu Vy giải thích tất cả, nên Tiểu Vy vội thu lại những gì định nói và im lặng chờ nghe Triệt Toàn Thu không thể không đáp lời La Thạch !

Triệt Toàn Thu bỗng có sắc mặt rất trầm trọng :

— La tam huynh đã biết xuất xứ của Kim Long Bang chúng ta ?

Vẫn gay gắt, La Thạch đáp với nụ cười mỉa mai trên môi :

— Thất đệ xem La Thạch ta không phải người của Kim Long Bang sao ?

Trong chúng ta, bảy người đã từng kết huynh kết đệ, đã từng minh thệ tuy không đồng sanh nhưng quyết đồng tử, ai lại không biết đại ca của chúng ta vì vô tình nhất được Kim Long Ngọc Bội nên cùng chúng ta lập nên Kim Long Bang ?

Triết Toàn Thu gật đầu, đồng thời vẫn tiếp tục cất vấn La Thạch :

- Vì ba chữ Kim Long Bang, ai đã ngấm ngấm gây đủ mọi khó khăn khiến bốn bang không có lấy một ngày thanh thoi hầu phát dương quang đại bang phái ?

La Thạch đỏ mặt vì giận :

- Còn ai khác ngoài Bạch Phát Tôn Giả cứ luôn quấy phá bốn bang ?

Triết Toàn Thu lắc đầu :

- Đứng là lão Bạch Phát có luôn quấy phá bốn bang nhưng nguyên nhân tại sao ? Giữa bốn bang và lão Bạch Phát, xét về nguyên ủy, nào có hiềm khích gì, tại sao lão phải cứ đối địch ?

- Hừ ! Hoặc thất đệ đã thay tâm đổi tính nên quên hết mọi chuyện, hoặc thất đệ cố tình hỏi đồ ta ! Thất đệ thừa biết đó là do lão Bạch Phát có chút hiềm khích với nhị ca kia mà ?

Triết Toàn Thu gật đầu và cười nhạt :

- Không sai, chính là nguyên nhân này ! Vì thế, cho dù bốn bang đi đến đâu hoặc làm gì đều bị lão Bạch Phát xuất hiện gây phiền não ! Nhưng tam huynh có biết nhị ca là người như thế nào không ? Trước khi cùng ngũ nghĩa chúng

ta kết nghĩa kim băng, nhị ca là môn hạ của ai, tam huynh liệu có biết điều đó không ?

- Môn hạ của ai ?

- Dè đang hỏi tam huynh, cớ sao tam huynh hỏi ngược lại dè ?

La Thạch bối rồi :

- Điều đó ta làm sao biết được ?

Ta chỉ nhớ rằng nguyên ban đầu chúng ta chỉ có năm người ! Do có cùng chí hướng cùng lập trường và cùng mang một bầu nhiệt huyết, quyết đem lại chính nghĩa cho giang hồ nên chúng ta hợp nhau lại tự nhận là Giang Hồ Ngũ Nghĩa ! Sau đó, đại ca và nhị ca tự xuất hiện, bọn ta từ năm người chuyển thành bảy người !

Họ Triết thở ra :

- Mọi chuyện xảy ra đã lâu rồi và vì tam huynh là người trực tính, nên không trách đã quên những tiểu ^{tiết} quá nhỏ nhặt !

La Thạch phản ứng :

- Ta đã quên những gì nào ?

Họ Triết mỉm cười thật khoan hòa độ lượng :

- Nếu tam huynh chịu khó nhớ lại chắc sẽ không quên đại ca và nhị ca không cùng lúc xuất hiện ! Đại ca là người đến trước và chỉ khi đại ca đề xuất với bọn ta năm người về việc thành lập Kim Long Bang, nhị ca đến lúc đó mới tự đến góp mặt !

La Thạch vỗ vào trán :

- Phải rồi ! Hóa ra không phải thất dè quên mọi chuyện mà chính là ta !

Họ Triết vẫn giữ nguyên nụ cười khi này :

- Lúc đó, do Ngũ Nghĩa chúng ta ngưỡng mộ hành vi khảng khái của đại ca, đại ca không hề giấu chúng ta về Kim Long Ngọc Bội do đại ca tình cờ có, chúng ta quá dễ dãi khi chấp thuận cho nhị ca cùng kết nghĩa là lập bang !

La Thạch nhân nhó :

- Lời của thất đệ dường như muốn oán trách nhị ca ? Ta cũng nhớ lần đó vì nhị ca xuất hiện muộn hơn đại ca một chút nên bọn ta ai cũng nghĩ nhị ca là bằng hữu của đại ca ! Đến sau này, khi biết là không phải, nhưng do nhị ca...

Triết Toàn Thu chợt lạnh giọng ngắt lời, như không muốn nghe thêm nữa về vị nhị ca nọ :

- Dủ rồi ! Tên họ Phỉ đó đã khéo che giấu đã tâm khiến chúng ta tuy bị dối lừa trong một thời gian dài nhưng không hề hay biết !

La Thạch kinh ngạc :

- Đã tâm gì ? Sao thất đệ có thể thốt ra những lời bất kính đối với nhị ca, một người đã chết ?

Không nhìn được, Tiểu Vy chợt lên tiếng hỏi Triết Toàn Thu :

- Tôn giá vừa nhắc đến một nhân vật họ Phỉ, phải chăng là Phỉ Nhâm ?

Và Tiểu Vy càng thêm hoang mang khi thấy Triết Toàn Thu vừa lắc đầu vừa đáp :

- Không phải ! Nhị ca của bọn ta tuy cũng ở họ Phỉ nhưng là Phỉ Nhậm !

Tiểu Vy lẩm bẩm :

- Phỉ Nhậm ?

Tuy nhiên, ngay-sau đó chính Triết Toàn Thu lại nói khác đi :

- Thiếu hiệp như đang cảm thấy ngờ ngợ giữa hai tính danh Phỉ Nhậm và Phỉ Nhâm ? Thiếu hiệp nghi ngờ không hề sai ! Vì hai tính danh đó đều là của một người !

Tiểu Vy kinh ngạc tốt độ :

- Của một người ? Và nhị ca của chư vị chính là nhị hộ pháp của Bích Xà Môn ?

La Thạch lập tức giã nảy :

- Không bao giờ xảy ra điều đó ! Phỉ Nhậm là Phỉ Nhậm, Phỉ Nhâm là Phỉ Nhâm ! Nhị ca không thể nào là môn hạ của Bích Xà Môn ?

Triết Toàn Thu chợt phì cười :

- Có thể hay không có thể, tam huynh chỉ cần nghe đệ nói hết tất sẽ rõ ! Cũng như tam huynh có cảm thấy nghi ngờ nếu đệ bảo Tiểu Vy chính là do hai chữ Tiểu Vy bị biến âm cho khác đi ?

- Là Tiểu Vy ? Tiểu Vy nào ? Phải chăng thất đệ muốn nói tiểu tử chính thực là Tiểu Vy của bọn ta năm xưa ? Là... Là...

Triết Toàn Thu quả quyết :

- Là Thiếu bang chủ của chúng ta !

- Chúng cứ gì Thất đệ dám quả quyết như vậy ?

- Tất cả đều do một thói quen ! Kê đã nuôi dưỡng Thiếu bang chủ sau biến cố Kim Long Bang là Phỉ Nhâm, mà Phỉ Nhâm là do hai chữ Phỉ Nhậm cái lại ! Cũng vậy, y đã gọi Tiểu Vy bằng Tiểu

Vy, phần thì để Thiệu Bang chủ không cảm thấy bất ngờ, phần khác là để chúng ta nếu có gặp cũng không ngờ Tiểu Vy chính là Tiểu Vy ! Nói vắn tắt, y có thói quen chỉ cái âm một chút để thay đổi hình tích !

Tiểu Vy, ngay lập tức có cảm giác đã từng nghe rất quen hai chữ Tiểu Vy ! Và từ đó, Tiểu Vy bắt đầu lưu tâm, xem xét và định ra kế sách...

Trong khi đó, giữa La Thạch và Triết Toàn Thu vẫn diễn ra cuộc đối thoại !

La Thạch nôn nóng :

- Mọi chuyện xảy ra như thế nào ?
Tốt hơn hết, thất đệ hãy kể lại toàn bộ sự việc cho ta nghe, đừng úp úp mở mở như thế nữa !

Triết Toàn Thu kể :

- Bì lão Bạch Phát hất xuống vực, trong khi chúng ta nghĩ Bang chủ khó mong toàn mạng thì Phi Nhậm đã âm thầm tìm cách leo xuống vực để kiếm thi thể Bang chủ ! Y phải bất ngờ khi phát hiện Bang chủ chưa chết ! Sau đó, y vờ đưa Bang chủ đi tìm nơi trị thương, thật ra y đã ngấm ngấm mật báo cho môn chủ Bích Xà Môn từ trước ! Rốt cuộc, Bang chủ phải lọt vào tay Bích Xà Môn ! Tên họ Đàm sau khi chiếm đoạt Kim Long Ngọc Bội của Bang chủ còn dùng thủ pháp hết sức tà độc là Cửu Độc Xà phân thân để hành hạ Bang chủ ! Mục đích của y là muốn dò biết nơi Bang chủ đã nhặt Kim Long Ngọc Bội, y muốn chiếm hữu di học của Kỳ Nhân Kim

Long !

Càng nghe càng rung động, La Thạch giận dữ đến nỗi khắp diện mạo đều hằn gân xanh :

- Phi Nhậm độc ác đến thế ư ?

Triết Toàn Thu tiếp :

- Bang chủ không cung xưng, bọn ác nhân giận dữ sai Phi Nhậm đưa thê tử của Bang chủ đến ! Đầu tiên, Đàm Bất Nhị hành hạ Bang chủ phu nhân, trước mặt Bang chủ, những mong rằng Bang chủ vì khó cầm lòng sẽ phải cung xưng. Nhưng y đã lầm, phu nhân tuy là nữ lưu nhưng cô khí phách chẳng kém bọn tu mi nam tử ! Phu nhân đã tự vẫn, không để Bang chủ bị kẻ thù uy hiếp !

La Thạch rít lên căm phẫn :

- Tất cả bọn chúng đều đáng tội

chết !

Triết Toàn Thu chột nghẹn giọng :

- Ý đồ kia bất thành, chúng lại đưa Thiếu bang chủ đến ! Thương cho hài nhi bé bỏng tất có thể uống mạng. Bang chủ vờ ưng thuận là sẽ cung xưng nếu bọn chúng lập thế : không hãm hại Thiếu bang chủ ! Bọn chúng thuận tình và nhờ đó Bang chủ được gần gũi với Thiếu bang chủ trong giây lát ! Nhân đó, Bang chủ cố tình cho bọn chúng nhìn thấy cảnh Bang chủ đang thì thầm vào tai Thiếu bang chủ những điều tối mật ! Khi biết bọn chúng đã cùng mục kích cảnh này, Bang chủ đắc ý bảo bọn chúng là nơi có cất giấu di học của Kim Long Kỳ Nhân đã được Bang chủ nói cho Thiếu bang chủ biết ! Đó chỉ là kế của Bang chủ. Buộc bọn chúng phải

lưu mạng Thiếu bang chủ nếu muốn biết di học kia được cất giấu ở đâu !

Đến lúc này, Tiểu Vy không tự chủ được nữa, phải buộc miệng kêu lên :

- Thảo nào bọn họ luôn giả vờ chăm sóc và hết mực chiều chuộng tại hạ ! Vì di học kia, bọn họ đã lập đủ kế, giở đủ trò, có nhiều thủ đoạn !

Triết Toàn Thu gật đầu :

- Thiếu bang chủ nói không sai ! Và như thế kế của Bang chủ đã tỏ ra kiến hiệu !

La Thạch vọt miệng hỏi :

- Sau đó thì thế nào ? Là Phi Nhâm hay Đàm Bất Nhị đã hạ sát Bang chủ ?

Triết Toàn Thu rít :

- Là Phi Nhâm ! Y được Đàm Bất

Nhị tin cần giao cho việc hạ sát ! Nhưng vì y biết Bang chủ hãy còn một điều chưa thố lộ, y đưa Bang chủ đến một nơi và tìm đủ mọi cách buộc Bang chủ phải nói cho y biết điều đó !

La Thạch động tâm :

- Là thần công Kim Long của Bang chủ ?

Triết Toàn Thu cười gượng :

- Gọi là thần công là cách để tăng oai lực của bốn bang ! Thật ra đó chỉ là phân tâm pháp nhập môn của Kim Long Kỳ Nhân được di lưu cùng một chỗ với Kim Long Ngọc Bội, một trong ngũ báu di vật !

- Nhưng chính Phi Nhâm muốn chiếm hữu điều đó ?

- Không sai ! Và vì biết rõ lòng

tham vô độ của họ Phi, Bang chủ cứ lần lựa trong việc cung xung để kéo dài mạng sống ! Sau cùng...

- Y đã hạ sát Bang chủ ?

Triết Toàn Thu đỏ hoe hai mắt :

- Y không hạ sát nhưng cũng không hề có ý giúp Bang chủ chữa trị vết thương ! Bang chủ phải chết dần chết mòn trong nỗi đau-tột cùng !

Bất ngờ đưa mắt nhìn Tiểu Vy, Triết Toàn Thu hỏi :

- Thiếu bang chủ cũng đã thấy Triết mỗ phải đau đớn như thế nào sau khi bị thủ pháp Cửu Độc Xà phân thân của Xà Vương là sư phụ của họ Đàm hành hạ ?

Tiểu Vy gật đầu với khuôn mặt nhợt nhạt đau đớn !

Triết Toàn Thu bảo :

- Bang chủ hẳn phải đau đớn hơn trăm lần vì cứ phải chịu đựng như thế đến lúc tắt hơi !

La Thạch gào vang :

- Lúc đó thất đệ ở đâu ? Sao không giúp Bang chủ, trừ khử kẻ bất nghĩa ?

Triết Toàn Thu đành phải để một giọt lệ lăn dài theo khóe mắt :

- Thấy đã lâu không gặp lại họ Phi, đệ tự đi tìm y ! Và có lẽ do trời phạt thương tưởng, đệ tình cờ đi đến nơi họ Phi lưu giữ Bang chủ. Nhìn thấy đệ, họ Phi vỡ hô hoán Bang chủ đang gặp nạn ! Nghe được tin về Bang chủ, đệ mãi vui mừng nên phải bất phòng ! Và y không bỏ lỡ cơ hội, âm thầm hạ thủ đệ !

khi ngắt, đệ còn kịp đáp lễ, tặng cho y một mũi Phi Lăng Độc của Tướng ngũ huynh ! Vì muốn tự cứu mạng, y phải bỏ đi !

Đang nói, Triết Toàn Thu chợt ngưng lời ! Sau đó, từ từ trút ra một hơi thở dài nặng nhọc, Triết Toàn Thu nói tiếp :

- Hà... ! Những tướng đệ sẽ là người giải cứu Bang chủ nào ngờ chính Bang chủ lại giải cứu đệ ! Khi tỉnh lại, tự biết sinh mạng được bảo toàn là phải có người cứu, đệ đưa mắt tìm kiếm ân nhân và chỉ thấy hữu thủ của Bang chủ vẫn còn đặt lên đỉnh đầu đệ ! Phát hiện sự thể và biết Bang chủ tuy đã cạn kiệt nhưng vẫn dùng khai đỉnh đại pháp để cứu mạng, đệ hết cả sĩ diện cứ òa khóc như

đứa bé !

La Thạch tuy là người thô lỗ, trực tính và nóng nảy nhưng khi nghe đến đoạn này cũng phải rơi lệ !

Một La Thạch cứng cỏi còn phải rơi lệ thì nói gì đến Tướng Ngọc Linh và Mộ Dung Tuyết Lan vừa hồi tỉnh đều là nữ nhân sao không phải lệ đổ chan hòa ?

Ai cũng khóc, người thì khóc thầm lặng lẽ, lệ khóc thành tiếng, điều đó khiến Triết Toàn Thu như người đang mơ sự tỉnh !

Triết Toàn Thu đưa mắt nhìn mọi người và dễ dàng hiểu tại sao tất cả cùng khóc ! Và Triết Toàn Thu càng thông hiểu hơn nguyên nhân tại sao Tiểu Vy cho đến giờ vẫn chưa rơi lệ như mọi người !

Họ Triết hiểu, kẻ không khóc

ngoài mặt lại chính là kẻ đang âm thầm dai dẳng nhiều nhất ! Vì có một điều mà ai ai cũng biết, nước mắt chảy xuôi là điều dễ chỉ có nước mắt chảy ngược vào lòng mới là điều khó ! Và điều càng khó càng tạo nhiều đau đớn, nhiều bi thương hơn !

Tiểu Vy đang là một người như vậy !

Triết Toàn Thu nhìn chàng :

- Cũng như bây giờ, lúc đó tiếng khóc của Triết mỗ đã làm Bang chủ hồi tỉnh ! Bang chủ kể lại mọi việc và đi mệnh cho Triết mỗ phải tìm và giải thoát Thiếu bang chủ ! Bang chủ còn trao truyền Kim Long thần công, nhờ Triết mỗ trao lại cho Thiếu bang chủ !

Ở Tiểu Vy không hề có phản ứng

nào, Triết Toàn Thu nói như muốn biện minh :

- Để hồi phục thương thế, Triết mỗ sau khi an táng Bang chủ phải tìm nơi an thân ! Sau đó, do biết chưa phải là đối thủ của Bích Xà Môn, Triết mỗ ^{cứ} ~~cứ~~ âm thầm dò tìm tung tích Thiếu bang chủ vừa ngấm ngấm khổ luyện công phu ! Việc Triết mỗ chận báo tin cho chư huynh đệ cũng vì nguyên nhân đó, mong tam huynh và Thiếu bang chủ chớ trách Triết mỗ !

Tiểu Vy xua tay :

- Tại hạ nào dám trách mọi người, nhất là tôn giá ! Ngược lại, tại hạ thật sự cảm kích vì nhờ có tôn giá tại hạ mới có dịp tỏ tường thân thế và lai lịch !

Triết Toàn Thu cả mừng :

– Như vậy, Thiếu bang chủ đã thừa nhận bản thân chính là cốt nhục của Bang chủ Nam Cung Điền ?

Tiểu Vy nhẹ gật đầu :

– Quia thái độ chăm sóc một cách giả tạo của Phỉ Nhâm và cũng là Phỉ Nhâm cùng với Kiều Băng, tại hạ biết ở họ tất có âm mưu ! Tám năm trước, tại hạ còn tình cờ mục kích lão họ Đàm hành xử Kiều Băng chỉ vì tội chưa dò tìm nơi ẩn giấu Kim Long Kỳ Thư, điều đó chứng tỏ những gì tôn giá kể đều là sự thật !

Lạ Thạch mấp máy môi định nói nhưng bị Tiểu Vy ngăn lại :

– Chưa hết ! Trước khi mục Kiều Băng trút hơi thở cuối cùng, khi nghe tại hạ dò hỏi về lai lịch mục chỉ nói được hai

tiếng duy nhất !

La Thạch không nhìn được nữa, vọt miệng hỏi :

– Hai chữ gì ?

Chàng đáp :

– Kim Long !

– Chỉ vồn ven thế thôi ư ?

Chàng gật đầu :

– Không sai ! Tuy vậy, do đó là lúc mục đang hết sức phẫn hận lão họ Đàm, khó có thể tin hai chữ đó là mục muốn dò hỏi tại hạ về nơi ẩn giấu Kim Long di học ! Càng không thể giải thích là mục muốn nói đến Ngọc Bội Kim Long ! Do vậy, có thể hiểu mục muốn tại hạ minh bạch chính tại hạ là di tử của Kim Long Bang Bang chủ !

Đưa mắt nhìn Triết Toàn Thu,

chàng hỏi :

- Như vậy, tính danh thật sự của tại hạ là gì ?

Triết Toàn Thu. đáp với vẻ hờn hờ :

- Là Nam Cung Vỹ !

Gật đầu, chàng bảo :

- Nam Cung Vỹ ? Được ! Từ đây tại hạ sẽ là Nam Cung Vỹ !

Nay sau đó, Nam Cung Vỹ tuần tự vòng tay thi lễ với Triết Toàn Thu, với La Thạch và với cả Tướng Ngọc Linh !

Kinh ngạc về điều này, Triết Toàn Thu. kêu :

- Thiếu bang chủ tại sao thi lễ với bọn thuộc hạ ?

Chàng đáp thật rõ ràng :

- Vì gia thù của tại hạ, suốt thời

gian dài là vậy tất cả chư vị đều chịu nhiều gian khổ ! Một lẽ kia, tại hạ thay mặt gia phụ đáp tạ chư vị !

Triết Toàn Thu. sững sờ :

- Thiếu bang chủ đâu cần phải tách bạch sự việc như vậy ? Là gia thù của Thiếu bang chủ nhưng cũng là mối thù diệt môn của toàn thể bang chúng Kim Long Bang, Thiếu bang chủ hà tất nói đến chữ đáp tạ ?

Chàng lắc đầu :

- Thất thúc không rõ ý tiểu diệt rồi ! Ý tiểu diệt là những thù hận kia đến đây kể đã kết thúc !

La Thạch giật mình :

- Sao lại kết thúc ? Đâu dễ như vậy tiểu... A, Thiếu bang chủ ?

Được nghe La Thạch gọi Thiếu

bang chủ, Nam Cung Vỹ thoảng chừng lòng !

Nhưng kíp nghĩ lại, với ý đã quyết chàng chậm rãi giải thích :

– Hãm hại và hạ sát gia phụ chính là Phỉ Nhậm. Tám năm trước, khi xảy chân cùng mụ Kiều Băng rơi xuống vực, Phỉ Nhậm đã chết ! Lập mưu kế đưa bốn bang đến chỗ diệt môn là Đàm Bất Nhị, ngày ngày hôm nay cả Đàm Bất Nhị lẫn Phiến Vũ Xà Vương đều trúng phải độc thủ của lão Bạch Phát, Giáo chủ Thiên Ma Giáo và Hỏa Độc Quái Nhân, cùng thiệt mạng vì Hùng Hoàng Hỏa Độc Vụ ! Thù nhân đã chết, mọi oán thù không phải đã kết thúc sao ?

Triết Toàn Thu thất kinh :

– Sư đồ tên họ Đàm đều đã chết ?

Chàng đưa tay chỉ khắp chân núi rồi lại chỉ lên đỉnh :

– Quanh đây vẫn còn vết tích của trận hỏa công Hùng Hoàng Hỏa Độc Vụ, chư vị có thể dễ dàng nhận ra ! Ở trên kia vẫn còn thi thể của lão Xà Vương, chư vị có thể đến đó xem cho biết, còn Đàm Bất Nhị...

La Thạch hỏi giật giọng :

– Họ Đàm vốn là hạng xảo quyết ! Y đâu dễ chịu chết ?

Chàng cười nhẹ :

– Bị Hùng Hoàng Hỏa Độc Vụ vây kín tứ bề, tam thúc nghĩ họ Đàm có thể toàn mạng sao ?

Triết Toàn Thu bật hỏi :

– Thiếu bang chủ cũng nhìn thấy thi thể của họ Đàm ?

Chàng lắc đầu :

- Không có thì thế ! Tuy nhiên...

La Thạch reo :

- Không có nghĩa là y chưa chết !

Chàng nhìn La Thạch, thật sự thương hại một nhân vật có tính khí bộc trực như La Thạch :

- Hỏa Độc Quái Nhân và lão Bạch Phát không hề nghĩ như tam thúc ! Họ tin chắc đầu họ Đàm có liều lĩnh bỏ chạy, chẳng bao lâu sau vẫn phải chết vì ngấm Hỏa Độc Vụ Hùng Hoàng !

Triết Toàn Thu thoáng nghi ngờ nhưng chưa nói ra, Mộ Dung Tuyết Lan lần đầu tiên lên tiếng nói xen vào :

- Những gì Thiếu bang chủ của chư vị vừa nói đều là sự thật ! Cảnh mất tiểu nữ đã nhìn thấy sư đồ lão Xà Vương

bị bọn Thiên Ma Giáo dùng Hùng Hoàng Hỏa Độc Vụ vây kín tứ bề ! Đến lão Xà Vương dù là sư phụ nhưng cũng phải chịu chết, huống hồ gì Đàm Bất Nhị chỉ là đệ tử ?

Triết Toàn Thu trầm ngâm :

- Nói như vậy, không lẽ tất cả đều kết thúc ? Mọi ân oán đều kết thúc một cách nhẹ nhàng ?

Chàng lên tiếng thật ung dung :

- Đó là sự thật ! Có thể nói Hoàng thiên hữu nhân đã khiến bọn ác ma gặp báo ứng ! Ngay từ lúc này, chư vị có thể quay về cố hương, an hưởng những ngày thanh thoi được rồi !

Triết Toàn Thu bàng hoàng :

- Thiếu bang chủ không có ý khôi phục Kim Long Bang ?

Chàng lắc đầu :

- Trước kia, vì cần biết xuất thân lai lịch, tiểu diệt mới phải bôn tẩu giang hồ ! Nay đã biết và còn nhận ra giang hồ đầy hiểm ác, không phù hợp với hạng thiếu lịch duyệt như tiểu diệt, việc khôi phục Kim Long Bang chư vị thúc thúc chớ nên nghĩ đến nữa !

- Nhưng đó là tâm huyết của Bang chủ, Thiếu bang chủ dễ dàng gạt bỏ sao ?

Tuy trong lòng đang ngập tràn sự ngưỡng mộ tính khí cương liệt của La Thạch, nhưng do đã có chủ trương chàng nói thẳng với La Thạch một câu :

- Tam thúc thúc vẫn chưa thấy mệt mỏi sau bao ngày gian khổ sao ?

Người nóng nảy như tam thúc, nếu tiếp tục hành tẩu giang hồ liệu còn sống bao

nhiều ngày nữa ? Thôi đi ! Tất cả hãy thôi đi và nên an hưởng nốt những ngày còn tại được trời xanh ban tặng !

Tướng Ngọc Linh mở to mắt nhìn chàng :

- Như Thiếu bang chủ đã thay đổi ? Lão Giáo chủ Thiên Ma Giáo đã mấy phen định sát hại, Thiếu bang chủ cũng bỏ qua sao ?

Chàng trầm ngâm nhìn Ngọc Linh :

- Nhưng lão vẫn chưa sát hại tại hạ, đúng không ? Nếu tại hạ cứ mãi vì chuyện này mà nghĩ cách phục thù, biết đến ngày nào tại hạ mới yên tâm vui hưởng thú tiêu dao ?

La Thạch chợt gầm lên và lời lẽ cũng không giữ lễ :

- Thật không ngờ một hậu nhân của Bang chủ Kim Long Bang lại hèn kém khiếp nhược chẳng khác nào nữ nhân như người ! Người làm ta phải tởm lợm và thất vọng quá !

Chàng trừng mắt nhìn La Thạch :

- Mỗi người đều có những sở thích khác nhau ! Tôn giá không thể áp đặt sở thích của tôn giá cho tại hạ ! Còn nữa, nói tại hạ khoác lác hoặc xem là phường hạ lưu, do tại hạ không người giáo dưỡng nên tại hạ cam chịu và chấp thuận ! Nhưng nếu tôn giá còn lập lại những chữ hèn kém, khiếp nhược một lần nữa, chờ trách tại hạ phải thất lễ !

La Thạch không nao núng, ngược lại còn quát lớn hơn :

- Ta nói người là kẻ hèn kém đó,

khiếp nhược đó ! Người dám làm gì ta nào ?

Lập tức, chàng quật ra một kinh !

Ào...

May thay, chàng chỉ nhắm vào tảng đá gần đó, không phải đánh vào La Thạch !

Àm !

Rào... Rào...

Tuy vậy một kinh này của chàng vẫn thừa tác dụng răn đe La Thạch ! Tảng đá vốn to lớn và có sức nặng ước gần nghìn cân, nhưng với một kinh của chàng tảng đá không những bị vỡ thành nhiều mảnh mà còn có nhiều mảnh vỡ do không chịu đựng nổi phải vỡ tan thành muôn ngàn hạt bụi li ti !

Nhìn uy lực thần thông của chàng

chính Mộ Dung Tuyết Lan cũng phải
thâm khiếp hãi.

Vẫn có câu cổ nhiều kẻ chưa thấy
quan tài chưa đổ lệ, La Thạch dù kinh
khiếp nhưng vẫn oang oang :

- Một tảng đá vô tri nào có tội
tình gì ? Sao người không giết ta, lại cứ
trút giận vào tảng đá ?

Triết Toàn Thu cho dù đã từng
biết quá rõ tính khí của La Thạch là thế
nào, nhưng ượng bùng đến mức độ như
thế này quả là quá đáng !

Thầm lo ngại cho La Thạch, Triết
Toàn Thu định bụng sẽ ngăn Tiểu Vy nếu
chàng có phản ứng quyết liệt !

Tuy nhiên, chính Triết Toàn Thu
cũng phải kinh ngạc trước thái độ của
chàng !

Sau khi quạt tan tảng đá thay cho
lời hăm dọa, La Thạch vừa dứt lời, Tiểu
Vy chỉ cười kháy một tiếng và hoàn toàn
đứng đưng như câu La Thạch vừa nói
không phải nói với chàng !

Trước thái độ khác thường này của
Tiểu Vy, La Thạch như hết cả hứng thú !
Và sau cùng, do chẳng biết phải làm gì
nói gì để có tác động mạnh hơn đến Tiểu
Vy, La Thạch cũng im lặng bấu môi ngó
về phía khác !

Tình thế chợt thay đổi, từ huyền
náo chuyển sang tĩnh lặng !

Mọi não nức đáng lý phải có do
vừa nhìn nhận nhau sau bao cách biệt
bỗng chốc tan biến như chưa bao giờ tồn
tại !

Bọn Triết Toàn Thu hầu như là

tuyệt vọng trước thái độ phản thường của Tiểu Vy !

Ngược lại, Tiểu Vy như người quá chán ngán cuộc sống bộn tẩu giang hồ thật sự, không một lần đếm xỉa đến bộn người vừa gọi tên chàng là Thiếu bang chủ Kim Long Bang ! Một hành vi thật kỳ quặc.

Chương hai mươi bốn

DẶNG BỘ BÌNH KHÔNG

Ồ Tiểu Vy chợt có biến đổi !

Chàng chậm rãi đưa mắt nhìn Mộ Dung Tuyết Lan :

- Chất độc trong người cô nương đã hóa giải tất cả chưa ?

Nàng cười buồn :

- Do chất độc thấm đã lâu, công

phu ta không đủ trực xuất toàn bộ !
Nhưng tạm thời kể như đã thoát chết !

Chàng nhăn mặt :

- Vậy phải làm thế nào để cô nương khôi phục hoàn toàn ?

Nàng lắc đầu :

- Các hạ bất tất phải quan tâm ! Ta không chết là được rồi ! Còn làm cách nào để khôi phục trọn vẹn, tự ta sẽ lo liệu ! Ta nào dám làm phiền đến các hạ khiến các hạ mất di thú tiêu dao !

Chàng nghiêm giọng :

- Bình sinh tại hạ đã hứa với ai điều gì quyết không sai lời ! Tại hạ đã nói sẽ giúp cô nương khu trục toàn bộ độc chất, tại hạ phải thực hiện điều đó cho bằng được !

- Các hạ sẽ phải ân hận nếu quyết

giữ lời !

- Tại sao ?

Mộ Dung Tuyết Lan nhìn chàng bằng ánh mắt nghi ngờ :

- Vì ngoài cách các hạ phải đưa ta về tận sơn môn thì không còn phương cách nào khác có thể giúp ta khôi phục !

- Sơn môn của cô nương ở đâu ?

Nàng lắc đầu :

- Ta không thể nói ! Các hạ chỉ cần biết đoạn đường phải vượt qua là không dưới nghìn dặm, liệu các hạ có cam tâm đưa ta đi ngàn ấy dặm đường không ?

Chàng nhìn lại nàng :

- Ngàn dặm đường ? Xa thế ư ?

- Nếu các hạ không...

Chàng xua tay, không cho nàng

nói tròn câu :

- Tại hạ không hề nói là không đi !

Cô nương định bao giờ lên đường ?

Nàng kinh ngạc :

- Các hạ chấp thuận, bất chấp trên đường đi rất có thể chạm trán địch nhân ?

Chàng nhún vai :

- Biết thế nào được một khi tại hạ đã quen giữ chữ tín ? Hơn nữa, rất có thể nhân dịp này tại hạ được một phen ngoạn cảnh, xem cho biết giang sơn thủy tú là thế nào !

Trong lòng càng thêm nghi hoặc, nàng chợt hỏi :

- Các hạ nhất định thoái xuất giang hồ ?

Chàng khẽ đưa mắt liếc nhìn bên

La Thạch :

- Cô nương đã nghe rõ những gì tại hạ vừa nói, tại hạ đã chán ngán những lừa lọc, những hiểm trá của giang hồ lắm rồi !

Nàng cau mày :

- Kể cả mối hận của lệnh sư, các hạ cũng không màng đến ?

Triết Toàn Thu với đôi mắt chợt lóe lên tia nhìn kỳ lạ khi nghe nữ lang kia hỏi Tiểu Vy như vậy, chờ nghe câu đáp của chàng !

Và tất cả phải thất vọng khi nghe chàng đáp :

- Gia sư vẫn còn có hậu nhân ! Tại hạ đã sắp đặt tất cả, mọi oán thù của sư môn sẽ do đại sư huynh Toàn Cơ cáng đáng !

Đến lúc đó, La Thạch bật kêu lên :

- Hồng thật rồi, tiểu tử đã hỏng thật rồi ! Chúng ta đi thôi, đừng trông chờ gì nữa vào tiểu tử ! Chúng ta cứ kể như không có tiểu tử và cũng không hề có Kim Long Bang !

Hoàn toàn thối chí, Triết Toàn Thu quay lưng bỏ đi, cùng với Tướng Ngọc Linh và La Thạch !

Nhìn theo họ, thấy dáng vẻ thiếu nã của họ, đôi mắt của Tiểu Vy chợt lóe lên những tia như ~~lửa~~ quái !

Và suýt nữa ~~chàng~~ không kịp thu ánh mắt về, khi Tướng Ngọc Linh đột ngột quay lại.

Để khóa lấp giả như Ngọc Linh phát hiện ánh mắt khác lạ kia, Tiểu Vy hỏi :

- Còn việc gì ư, Tướng cô nương ?

Ngọc Linh ai oán nhìn chàng :

- Thiếu... Thiếu hiệp luôn luôn giữ lời một khi đã hứa ?

Chàng gật đầu :

- Tại hạ không phải hạng khoác lác chỉ biết nói cho qua chuyện ! Thế nào ?

Ngọc Linh cắn khế vào môi :

- Gia phụ vẫn đang bị Thiên Ma Giáo giam giữ...

La Thạch quay lại quát :

- Linh nhi ! Hà cớ gì ngươi phải hạ mình cầu cạnh y ? Việc giải cứu phụ thân ngươi, không cần y xen vào !

Chàng rung động, quắc mắt nhìn La Thạch. Sau đó, chàng điềm tĩnh nói từng tiếng :

- Để không bị mang tiếng là khoác

lắc, được, nhanh là ba ngày, chậm là mười ngày tại hạ nhất định đưa lệnh tôn trở về an toàn cho cô nương ! Cáo biệt !

Không cần dò xét phản ứng của Mộ Dung Tuyết Lan, Tiểu Vy chớp giữ tay nặng và lập tức thi triển khinh thân pháp !

Vút !

Nhìn theo cho đến khi khuất hẳn, La Thạch bỗng giẫm chân tức tối :

- Tiểu tử bị ma ám chẳng ? Ta không còn nhận ra y nữa ! Y bây giờ hoàn toàn khác xa với chính y cách đây không lâu ! Và cũng không phải một đứa bé gan lì tám năm trước ta đã gặp nữa ! Tại sao chứ ?

Triết Toàn Thu khẽ lắc đầu :

- Tâm tính y đã thay đổi, phải

chẳng lẽ do công phu biến đổi nên tâm tính y thay đổi ?

Tường Ngọc Linh hoang mang :

- Thất thúc bảo công phu của y đã biến đổi ư ? Biến đổi như thế nào ?

Triết Toàn Thu đưa tay chỉ vào tảng đá, nơi Tiểu Vy đã quật kinh vào khi này :

- Công phu của y vốn âm hàn, kinh vừa rồi rõ ràng là một kinh lực dương cương ! Không lẽ ta trông lầm ?

La Thạch nhảy dựng lên :

- Phát đệ không trông lầm đâu ! Chính ta cũng nhìn thấy như vậy ! Ái chà ! Tại sao công phu của y bị biến đổi chứ ?

Ngọc Linh kinh hoảng :

- Theo sự biến xảy ra ở Độc Nhân

Cốc, phải chăng việc nghịch hành chân khí đã làm y thay đổi hoàn toàn ?

La Thạch bỗng đứng dậm vào ngực mấy lượt :

- Tất cả chỉ tại ta quá hồ đồ ! Ta quá quyết liệt với y đã không chế huyết đạo của y ! Tất cả là tại ta !

Triết Toàn Thu thở dài :

- Lúc này có hối hận cũng đã muộn ! Thật ra chỉ tại đệ không kịp giải thích rõ cho mọi người nghe ! A... ! Như vậy chính đệ đã phụ sự ủy thác của Bang chủ ! Lỗi là ở đệ !

Ngọc Linh bất giác kêu :

- Nếu là vậy, tại sao chúng ta không tìm biện pháp giúp y trở lại là y ? Có biện pháp nào không, tam bá, bá, thất thúc thúc ?

La Thạch gật đầu :

- Phải lắm ! Chúng ta nên làm như vậy ! Có cách nào không, thất đệ ?

Triết Toàn Thu thở dài :

- Sao tam huynh lại hỏi đệ ? Đệ nào phải người có mưu lược thần thông như Tuồng ngũ huynh ?

La Thạch vụt kêu :

- Nhắc đến Tuồng ngũ đệ ta mới nhớ ! Được rồi, cứ chờ tiểu tử giải cứu cho Ngũ đệ xong, chúng ta sẽ cùng ngũ đệ tìm cách giải cứu ngược lại y ! Cứ thế đi !

Triết Toàn Thu gật đầu :

- Hiện tình lúc này, ngoài cách đó còn cách nào khác ! Chúng ta đành chờ vậy !

Ngọc Linh tuy vẫn bồn chồn vì

không muốn chờ lâu như vậy nhưng vẫn phải chấp thuận đề xuất của trưởng bối !
Nàng chỉ hỏi :

- Chúng ta nên chờ y ở đâu ?

Triết Toàn Thu đáp :

- Chúng ta quay lại Độc Nhân Cốc chờ y ! Đó là nơi duy nhất y có thể tìm chúng ta khi cần thiết !

La Thạch tán thành :

- Hay lắm ! Đi nào !

Bọn họ bỏ đi và hoàn toàn không ngờ ngay sau đó Tiểu Vy cùng Mộ Dung Tuyết Lan đột nhiên xuất hiện trở lại.

Cả hai như đã ăn nấp gần đó và đã nghe mọi bàn bạc của họ ! Vì thế, Mộ Dung Tuyết Lan chợt hỏi :

- Các hạ chỉ giả vờ bỏ đi sau đó đã quay lại, phải chăng là muốn nghe

những gì họ vừa nói ?

Tiểu Vy phì cười :

- Được lên nghe mọi người bình phẩm kẻ ra cũng thú vị, cô nương không cảm thấy thế sao ?

Tuyết Lan nhăn mặt :

- Họ quan tâm đến các hạ là thế, các hạ không những không trân trọng mà còn cảm thấy thú vị được sao ?

Chàng nhún vai :

- Tại hạ đâu cần họ quan tâm ! Mà thôi, đó là chuyện của họ, không liên quan đến việc giải độc cho cô nương ! Chúng ta đi thôi !

Tuyết Lan tỏ ra giận dữ :

- Ta không cần các hạ đưa đi nữa ! Các hạ bắt tất phải chịu khổ não vì ta ! Các hạ có thể đi được rồi !

Chàng kinh ngạc :

- Ô hay ! Sao cô nương giận dữ với tại hạ ? Tại hạ nói không đúng sao ?

- Nỗi được những lời này và còn cho là đúng, các hạ quả nhiên đã thay đổi như họ vừa nói ! Tại sao chứ ? Trước kia các hạ đâu có như thế ?

Chàng cười nhạt :

- Cô nương biết trước kia tại hạ là người như thế nào mà bảo là thay đổi với không thay đổi ?

Tuyết Lan bĩu môi :

- Tuy trước kia vì ngộ nhận, ta và các hạ có đôi lần đối nghịch nhưng ta vẫn biết các hạ không phải hạng người như bây giờ !

- Vậy tại hạ là hạng người gì ?

- Vô ân bội nghĩa, quên cội quên

nguồn ! Là hạng người đáng bị khinh khi !

Chàng tái mặt :

- Nếu cô nương không giải thích rõ những nguyên nhân khiến cô nương có nhận định như vậy về tại hạ, đừng trách tại hạ không nể mặt !

- Chẳng thế sao ? Họ đã vì ai mà phải gánh chịu trăm đắng nghìn cay ? Vì Kim Long. Bang là nơi xuất thân của các hạ ! Vậy mà khi nhận biết lai lịch, các hạ chỉ một lời đáp tạ suông, không hơn không kém ! Ta chứng kiến sự ngỡ ngàng của họ mà thương cho họ ! Và càng thương họ bao nhiêu ta càng khinh bỉ hạng vô ân bội nghĩa các hạ bấy nhiêu !

Tiểu Vy chợt diễm tĩnh, hỏi tiếp :

- Thế còn quên cội quên nguồn, cô

nương giải thích thế nào ?

Tuyết Lan cười lạnh :

- Thân nhiên gạt bỏ mọi tâm huyết của dấng sanh thành, đó chính là các hạ đã quên cội ! Ung dung giao phó trách nhiệm báo hận sư môn cho kẻ khác, đó là quên nguồn ! Ta nói đúng chứ ?

Chàng thân nhiên gật đầu :

- Không sai ! Lập luận này của cô nương quả nhiên tại hạ là hạng người quên cội quên nguồn ! Tại hạ không những phải thừa nhận mà còn phải có lời thán phục lập luận xác đáng của cô nương nữa !

- Các hạ thừa nhận các hạ là hạng người như vậy ?

- Tại hạ nói rồi, tại hạ thừa nhận !

Nàng tái mặt :

- Các hạ không hồ thẹn ?

Chàng bật cười :

- Hồ thẹn ? Tại sao ?

Nàng uất ức :

- Người mặt dày mày dạn như các hạ, bình sinh ta chỉ thấy có một ! Các hạ thật thô bỉ !

Chàng vẫn mỉm cười :

- Cô muốn thỏa mạ, tại sao cô nương trước đó không hỏi rõ nguyên nhân khiến tại hạ phải là người quên cội quên nguồn ?

Nàng xì một tiếng thật dài :

- Đã quên cội quên nguồn cần phải có nguyên nhân sao ? Ta không tin !

Chàng lắc đầu có phần chán ngán :

- Đương nhiên phải có nguyên

nhân ! Việc đó liên quan đến Kim Long Bang, tại hạ thấy không cần giải thích !
Còn việc của sư môn thì...

Túy báo không tin nhưng Tuyết Lan vẫn muốn nghe cho rõ nguyên nhân !
Vì thế, ngay khi Tiêu Vy tỏ vẻ ngập ngừng, nàng vọt miệng bảo :

- Sao ? Các hạ chưa tìm được lời biện bạch nên không thể nói chữ gì ?

Chẳng nhìn ngay vào mắt nàng :

- Không phải như cô nương nghĩ !
Trái lại, tại hạ ngập ngừng vì nguyên nhân đó phần nào có liên quan đến cô nương !

Nàng hoang mang :

- Sao lại liên quan đến ta ?

- Đúng vậy ! Không những có liên quan mà đó còn là nguyên nhân thiết yếu

nữa !

Nàng quắc mắt :

- Nếu còn không mau giải thích, ta sẽ cho đây là những lời lẽ hồ đồ của một người không còn sĩ diện, bất chấp thì phi, ta sẽ không nghe nữa !

Tiêu Vy nghiêm mặt lần, nghiêm giọng :

- Được ! Tại hạ giải thích đây.
Trước hết, cô nương có nhìn nhận công phu của tại hạ đã biến đổi như bọn họ vừa nói không ?

- Điều đó có liên quan gì đến...

- Cô nương không thể đáp sao ?
Dối đáp xong cô nương sẽ biết rõ nguyên nhân mà không cần hỏi !

Nàng đáp :

- Không sai ! Ta cũng lấy làm lạ

về sự thay đổi kỳ lạ này !

Chàng đồng đặc báo :

- Đó chính là nguyên nhân khiến tại hạ không dám nhận mình là truyền nhân của U Minh Thần Cơ nữa !

Nàng cả kinh :

- Đã có chuyện gì xảy ra ? Còn đâu là nguyên nhân liên quan đến ta ?

Chàng đáp bằng giọng thất buồn :

- Mọi chuyện xảy ra kể từ lúc tại hạ và cô nương tỷ đấu nội lực ! Lần đó, độ cô nương chậm thu kinh, toàn bộ nội lực của tại hạ đều bị thất tán ! Không những thế, chân khí dương cương của cô nương khi xâm nhập vào kinh mạch tại hạ đã vô tình thúc đẩy nguồn nội lực chi dương vốn tiềm ẩn đã lâu mà tại hạ không hay ! Sự thúc đẩy đó đã làm nội

lực kia bộc phát, góp phần phá hủy toàn bộ nội lực âm hàn của sư môn đồ tại hạ đã luyện !

Nàng đưa tay xoa loạn :

- Chậm đã nào ! Các hạ bảo các hạ đã sẵn có một nguồn nội lực tiềm ẩn, chuyện đó là thế nào

- Tại hạ có nói về Cửu Diệp Thảo Quả, hẳn cô nương còn nhớ ?

- Vậy nội lực kia là đồ Cửu Diệp Thảo Quả phát sinh ?

- Không sai ! Và nếu ngay sau khi dùng xong Cửu Diệp Thảo Quả, tại hạ không tình cờ phát hiện di học của gia sư và khổ luyện, nguồn nội lực của tại hạ sẽ là dương cương chứ không phải âm hàn !

Nàng ngơ ngác :

- Các hạ nói thật khó tin ! Không

lẽ khi các hạ luyện nội công tâm pháp của lệnh sư không hề phát hiện đã có sẵn nguồn nội lực này ?

Chàng cười buồn :

— Làm sao tại hạ có thể phát hiện khi nội công tâm pháp của sư môn vốn thuộc âm hàn ngay từ đầu đã có tác dụng kèm hãm nội lực kia ? Huống chi U Minh Thất là nơi luôn ngùn ngụt toát ra khí âm hàn, thêm vào đó là chỗ nội lực U Minh do A Tuyết truyền cho, tất cả đều hợp lại khiến nội lực tiềm ẩn kia càng thêm bị kèm hãm !

— Các hạ vừa nói đến A Tuyết ?

Chàng thuật qua cho nàng nghe về sự việc có liên quan đến con báo A Tuyết ! Nghe xong, nàng bảo :

— Vậy mà ta ngỡ các hạ cố tình gọi

đến tên ta !

Chàng bật kêu :

— Phải rồi ! Cô nương và tại hạ trước sau đã mấy lần chạm mặt, tại hạ là Nam Cung Vỹ, cô nương đã biết ! Còn cô nương, quý tính đại danh là gì ?

Nàng đáp lại thật nhẹ :

— Mộ Dung Tuyết Lan !

Chàng gật đầu :

— Như vậy thì, Mộ Dung cô nương có tin vào lời giải thích vừa rồi của tại hạ không ?

Nàng ngập ngừng :

— Nói cho cùng, là do ta khiến các hạ mất hết võ công sư môn ?

Chàng đáp :

— Về nội công, đúng là đã mất ! Còn về võ học, tại hạ khi này vừa thử

qua tuy có cảm nhận, chiều thức không có gì thay đổi, những khó có thể nói đó là sở học của sư môn !

- Các hạ thật sự không dám nhận là truyền nhân của U Minh Thần Cơ ?

Chàng thờ dài :

- Nếu không tình cờ tìm được đại sư huynh là cốt nhục của gia sư, rất có thể tại hạ sẽ vì sư môn mà báo phục sư thù, cho dù sở học của tại hạ đã thay đổi ! Đằng này...

Tuyết Lan chợt nói :

- Kể ra các hạ cũng là người chí tình chơn nghĩa. Thái độ quyết liệt của các hạ đối với Kim Long Bang, ta thật khó hiểu !...

Đang định nói tiếp những gì đang nói, nghe Tuyết Lan thốt ra như vậy, Tiêu

Vy khẽ giật mình !

Đề che đây những chủ trương không thể nói vào lúc này, chàng bảo :

- Chuyện vẫn đã lâu, cô nương nghĩ sao nếu bây giờ tại hạ tiếp tục đưa cô nương về sư môn tìm cách giải độc ?

Tuyết Lan chưa kịp đáp, bất ngờ Tiêu Vy khẽ bấm vào tay nàng :

- Có người đến ! Chúng ta phải đi thôi !

Những Tiêu Vy chưa kịp động thân lao đi, một tràng cười bỗng vang lên :

- Ha... Ha...

Chàng thất sắc :

- Là lão ? Giáo chủ Thiên Ma Giáo ?

Vút ! Vút !

Hai bóng nhân ảnh cùng một lúc xuất hiện !

Và Tuyết Lan cũng phải kêu :

– Hỏa Độc Quái Nhân ?

Lão nhân vận y phục đỏ chói ngoác miệng cười dài :

– Tiểu nha đầu kẻ ra cũng có đôi chút kiến thức ! Ha... Hà...

Tiểu Vy ngấm ngấm vận dụng chân lực :

– Dùng Hùng Hoàng Hỏa Độc Vụ lập thành trận hỏa công, kiệt tác này là của tôn giá ?

Hỏa Độc Quái Nhân cười đến hai mắt cùng nheo lại :

– Không sai ! Rất tiếc, tiểu oa nhi người lại không ngại độc ! Nhưng phen này, ha... ha... người đừng mong cưỡng lại

số mệnh đã an bài !

Tiểu Vy động nộ :

– Chuyền dùng những mưu mô thâm độc để hại người, kẻ đáng bị tru diệt chính là tôn giá !

Hỏa Độc Quái Nhân bất ngờ xòe tay, vươn thành ngọn trảo đầy uy hiếp :

– Bất tất phải phí lời tranh biện ! Nếu người không mau nới ra di học của Kim Long Kỳ Nhân được ẩn giấu ở đâu, ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ đầu của người !

Tiểu Vy do đã nghe những lời đối thoại và phỏng đoán của hai lão mà này nên biết bọn họ vẫn ngờ kẻ phá hủy Kim Long Châu và Kim Long Bảo Kiếm không ai khác ngoài chàng ! Vì thế, họ đoán chính chàng là người duy nhất biết di học

của Kim Long Kỳ Nhân được ẩn giấu ở đâu ! Sự xuất hiện của họ vào lúc này chỉ có một nguyên nhân đơn giản là thế !

Nhận định qua tình thế, Tiểu Vy có phần tiếc vì Mộ Dung Tuyết Lan đang như người bất lực. Bằng không, nếu chàng không phải lo cho Tuyết Lan, lần gặp gỡ bọn ác ma này thật đúng với mong muốn của chàng và đây là cơ hội tốt giúp chàng buộc lão quý Bạch Phát phải buông thả phụ thân của Tướng Ngọc Linh, chàng không ngại một phen sinh tử với hai lão ác ma ! Hoặc giả, nếu có cả Tuyết Lan cùng hợp lực, bọn ác ma phen này tất phải gặp báo ứng sau bao điều tác tệ, gây họa cho giang hồ !

Vì phải lo cho Tuyết Lan nên Tiểu Vy phải nhẫn nại ! Chàng trưng trình, cố

kéo dài thời gian đối đáp, hy vọng đến một lúc nào đó sẽ nghĩ được phương cách vẹn toàn !

Chàng vờ cười vang :

- Tôn giá có ngộ nhận không vậy ? Nào phải chỉ có một mình tại hạ hiện diện ở nơi này ? Cứ cho tôn giá đoán đúng, tại sao tại hạ không gấp rút đi tìm và chiếm hữu di học của Kim Long Kỳ Nhân ? Cớ gì tại hạ phải diện trì chờ đợi để bây giờ tự chuốc họa ?

Nhưng mọi toan tính của Tiểu Vy đều vô ích trước một Hòa Độc Quái Nhân vốn là kẻ xuất xứ từ Miêu Cương, tính khí nóng nảy và lòng dạ luôn hẹp hòi !

Hòa Độc Quái Nhân bật quát :

- Người không nói, đó mới là tự chuốc họa ! Nằm xuống !

Cùng với tiếng quát, Hỏa Độc

Quái Nhân cũng nhanh-tốc xuất trảo !

Ào...

Nhìn trừng trừng vào chiêu trảo của đối phương, Tiểu Vy không thể không động sát cơ ! Vì những đầu ngón tay của lão Hỏa Độc đều có sắc-màu nửa vàng nửa đen thật quái dị ! Điều đó chứng tỏ chiêu trảo của lão ngoài những uy lực thông thường của một chiêu thức võ học còn tiềm tàng những độc chất vô cùng lợi hại từ những đầu ngón tay nửa vàng nửa đen kia !

Hạng tà độc này chính là mối đại họa cho bất kỳ ai vô tình là kẻ đối đầu !
Tiểu Vy thật sự động sát cơ :

- Là ta hay lão phải nằm xuống ?

Đỡ !

Vù...

Ngay chưởng đầu, Tiểu Vy lập tức vận dụng toàn bộ chân lực, quát ngay vào chiêu trảo của đối phương !

Còn ở bên ngoài quan chiến, lão Bạch Phát vì nhận ra ở chưởng kinh của Tiểu Vy lần này có khác biệt, lão bật kêu lên và ngay tức khắc xông vào tiếp trợ :

- Lão ca chớ xem thường chưởng dương cương kỳ lạ của tiểu tử ! Rất có thể đó chính là công phu Kim Long ! Tiểu tử !
Đỡ !

Vút !

Ào...

Ầm !!

Tiểu Vy giận dữ nhìn lão quý Bạch Phát. Nếu không có lão xông vào tiếp trợ, lão Hỏa Độc nhất định không thoát một

chưởng tốc chiến tốc thắng của chàng !

Lập tức vận dụng Vạn Quỷ Ảnh Loạn Pháp, chàng gầm vang dội :

- Lão muốn chết. Ta sẽ cho lão toại nguyện ! Dở !

Vút !

Chàng vừa di hình hoàn vị và chưa kịp phát kinh, lão quỷ Bạch Phất bất ngờ hô hoán :

- Lão ca mau lui lại và tiến hành ngay Bách Độc Trận !

Nghe tiếng hô hoán này, cả người hô hoán lẫn người được hô hoán đều cấp tốc nhảy lùi ! Cử chỉ này của hai lão ma đã khiến dự định tấn công của Tiểu Vy bất thành ! Hơn nữa, chính Tiểu Vy cũng có phần e ngại khi nghe đến ba chữ Bách Độc Trận !

Không cần chờ xem Bách Độc Trận sẽ lợi hại như thế nào khi phát động, đang lúc thi triển Vạn Quỷ Ảnh Loạn Pháp, chàng lập tức lao về phía Mộ Dung Tuyết Lan :

- Chúng ta chạy mau !

Vút !

Chàng lôi Tuyết Lan đi, không chờ nghe phản ứng của nàng !

Tràng cười cuồng ngạo của lão Hỏa Độc lập tức vang lên :

- Trước lúc hiện thân bọn ta đã sắp đặt chu đáo ! Người chạy dễ thế sao ? Xem đây ! Ha... Ha...

Xòa... Bụp !

Ngay trên đỉnh đầu Tiểu Vy, một tiếng nổ nhỏ liền vang lên !

Chàng ngược mắt nhìn, phát hiện

đó chính là tiếng nổ của một quả pháo hiệu ! Điều đó minh chứng lão Hỏa Độc không nói ngoa khi bảo đã sắp đặt chu đáo trước lúc xuất hiện đối đầu !

Quả pháo hiệu phát nổ giữa rừng không chính là hiệu lệnh cho Bách Độc Trận phát động !

Vẫn tiếp tục đưa Tuyết Lan đi, Tiểu Vy vừa chạy vừa đưa mắt nhìn từ bên !

Và chàng không khỏi thất sắc khi nhìn thấy ở tứ phương đồng một lúc xuất hiện rất nhiều lũ giáo đồ Thiên Ma Giáo !

Y phục của bọn chúng lúc này thật kỳ quái, tuyền là những lớp y phục vừa kín đáo vừa bóng nhẫy có thể phản chiếu ánh dương quang. Do bị lớp y phục che kín gần hết diện mạo, lũ giáo đồ Thiên

Ma Giáo đều có nhân dạng chẳng khác nào những ụ linh từ Quỷ môn quan hiện về !

Không những thế, trên tay bọn chúng đều có những thứ khí giới hết sức lạ kỳ ! Khí giới này vừa có chiều dài bằng chiều dài của thanh kiếm vừa có dáng tròn như những ngọn trường công ! Đã thế, ở phần đầu lại loe ra thành miệng bát cho thấy phần thân của loại khí giới này hoàn toàn rỗng !

Vẫn chưa thấy Bách Độc Trận có diễm nào lợi hại ngoài bọn chúng vừa có khí giới kỳ lạ vừa có y phục quá kín đáo, Tiểu Vy dồn toàn bộ chân lực vào khinh thân pháp, quyết nhanh chóng lao vượt trùng vây !

Chính lúc đó, Tiểu Vy nghe tiếng

lão Giáo chủ nôn nóng :

– Kia, lão ca ! Sao lại để tiểu tử chạy thoát ?

Tràng cười ngạo nghễ của Hỏa Độc Quái Nhân lập tức vang lên :

– Lão đệ chớ nóng vội ! Xem đây !

Xò... Bụp !

Một ngọn pháo hiệu nữa được lão Hỏa Độc bắn lên không ! Và ngay khi quả pháo hiệu phát nổ, Tiểu Vy liền kinh tâm động phách !

Bởi ngay trước mặt chàng, bọn giáo đồ Thiên Ma Giáo ước khoảng tám tên cùng một lúc hướng miệng của thứ khí giới kỳ lạ kia vào chàng !

Và rồi

Phụt...

Phụt...

Từ cái miệng loe của tám thứ khí giới kỳ lạ nọ chợt phụt ra những tia hắc khí !

Chúng xuất hiện vừa nhiều vừa nhanh và trong nháy mắt tạo thành một bức tường chắn bằng hắc khí dày đặc ngăn chặn bước tiến của Tiểu Vy !

Chỉ nghĩ hắc khí đó là độc khí và Mộ Dung Tuyết Lan thì không thể kháng độc, Tiểu Vy khẽ kêu :

– Nếu cô nương có thể bế khí thì hãy mau thực hiện ! Tại hạ phải lao xuyên qua ngay bây giờ !

Nhìn thấy Tuyết Lan gật đầu làm hiệu là có thể bế khí, Tiểu Vy lập tức hét :

– Đi !

Vút !

Chàng đưa Tuyết Lan lao đi nhanh

như tên bắn !

Lão Hỏa Độc vẫn cười :

- Ha... Ha... ! Người tự tìm chết !

Ha... Ha...

Tuy nghi hoặc nhưng Tiểu Vy vẫn giữ nguyên tốc độ.

Bất ngờ, bức tường bằng hắc khí nổ ngay khi Tiểu Vy lao vào và lẽ dĩ nhiên phải có sự va chạm nhỏ, chúng đột nhiên phát hỏa !

Bụp !

Trước lúc quang hắc khí phát hỏa, trăng cười và câu nói đặc ý của Hỏa Độc Quái Nhân vô tình đề tỉnh Tiểu Vy !

Vì thế, ngay lúc sự va chạm giữa chàng vào quang hắc khí tạo nên một tiếng động nhỏ, Tiểu Vy dù biết rằng nguy nhưng vẫn cả tiếng quát :

- Lụi !

Chàng vùng mạnh hữu chưởng quật vào giữa quang hắc khí.

Ầm !

Sự va chạm lần này là quá mạnh nếu so với sự va chạm trước đó, khiến quang hắc khí càng mau phát hỏa mãnh liệt !

Tuy nhiên, áp lực của ngọn chưởng dương cương tuy thế vẫn đẩy tạt quang hắc khí bay tỏa tứ bề và chúng bay đến đâu mang theo lửa đỏ đến đấy !

Phụt... Phụt...

Do quang hắc khí vừa phát hỏa vừa lan tỏa tứ bề nên bao quanh Tiểu Vy và Tuyết Lan lúc này chính là một vòng vây lửa !

Tiểu Vy phải ngấm ngấm thán

phục sự lợi hại của Bách Động trận !
 Đồng thời, chàng càng thêm kinh hãi
 trước mọi sắp đặt quá hoàn hảo của Hỏa
 Độc Quái Nhân !

Bởi, như Tiểu Vy đang nhìn thấy,
 có không ít những đốm lửa bay tạt về
 phía bọn giáo đồ Thiên Ma Giáo, là
 những tên vừa phát động khí giới kỳ lạ
 để tạo ra những nguy hiểm này ! Nhưng
 bọn chúng nhờ lớp y phục kín đáo kỳ dị
 kia nên những đốm lửa nọ không gây tổn
 hại nào cho chúng !

Chẳng trách Hỏa Độc Quái Nhân
 quá đắc ý vào Bách Động Trận !

Sự lợi hại của diễn biến vừa rồi
 chưa phải hết ! Tiểu Vy thừa biết quảng
 hắc khí kia tuy đã hóa thành biển lửa
 nhưng lửa đó và số khói mù xuất hiện

vẫn là lửa độc và khói độc !

Một hậu quả không lường trước
 lập tức xảy đến !

Tiểu Vy nghe Tuyết Lan bất ngờ
 kêu :

- Ôi chao...

Chàng kinh tâm khi phát hiện một
 lát nữa Tuyết Lan bị ngộ độc ! Đó là do
 nàng bế khí đã lâu và cần phải có thanh
 khí để thay đổi trọc khí nên nàng phải hít
 vào những hơi độc có từ lửa và khói độc
 đang bao quanh nàng !

Toàn thân Tuyết Lan chợt mềm oặt
 và suýt nữa tuột khỏi tay Tiểu Vy !

Hốt hoảng, Tiểu Vy vội xốc lấy
 nàng, đồng thời tung người thoái hậu,
 tránh xa bọn giáo đồ Thiên Ma Giáo đang
 chuẩn bị phát động Bách Động Trận một

lần nữa !

Vô tình, chàng lọt vào giữa vòng vây của Bách Độc Trận do chính Hỏa Độc Quái Nhân điều động !

Không dám chậm trễ, chàng đặt Tuyết Lan nằm xuống và nhanh chóng nghĩ cách đặt nàng lên lưng, hy vọng nhờ đó sẽ cấp tốc đưa nàng vượt khỏi trùng vây !

Chợt nhớ trong người Tuyết Lan vốn có một dải lụa dài, là Nhuyễn Cầu Du Tinh Linh, vũ khí của nàng, có thể dùng để cột nàng vào lưng, Tiểu Vy lập tức cho tay vào bọc áo nàng !

– Vô sỉ ! Hạng dân tộc như ngươi, ta quyết không tha !

Veo...

Cùng với tiếng thét lạnh lạnh phẫn

nộ vang lên, một tiếng kinh phong rú rít cũng xuất hiện.

Cả kinh, Tiểu Vy ngược mắt nhìn, phát hiện tiếng rú rít kia được xuất phát từ một dải lụa như dải lụa của Mộ Dung Tuyết Lan ! Và chủ nhân của dải lụa đang quật vào Tiểu Vy là một mỹ phụ trung niên chàng chưa từng gặp mặt.

Chợt nghĩ, mỹ phụ trung niên nọ cũng sử dụng cùng loại vũ khí như Tuyết Lan hẳn phải là trưởng bối của nàng, Tiểu Vy thay vì xuất lực chống trả chiêu công từ dải lụa, phải nhảy lùi lại và kêu lên :

– Tiền bối phải chăng là trưởng bối của Tuyết Lan cô nương ?

Không đáp lời chàng, mỹ phụ trung niên tuy có bất ngờ vì việc tránh chiêu quá nhanh nhạy của Tiểu Vy nhưng

dải lụa kia vẫn giữ nguyên chiều thõ.

Vút !

Với thân thủ lợi hại, mỹ phụ trung niên dùng dải lụa quấn vào người Tuyết Lan và nhanh tốc nhấc bổng nàng lên trước ánh mắt kinh ngạc của Tiểu Vy !

Đúng lúc đó, Hỏa Độc Quái Nhân giân dữ quát :

- Tiệp nhân vô lễ ! Trước mặt ta sao lại dám đoạt người ! Phát động Bách Độc Trận, hủy diệt tất cả !

Bọn giáo đồ Thiên Ma Giáo nhanh chóng thực hiện mệnh lệnh ! Tất cả đều hướng vào giữa và dùng những thứ khi giới kỳ lạ nọ phát xạ ra những tia hắc khí !

Phụt... Phụt...

Mỹ phụ trung niên ngay khi chớp

giữ thân hình Tuyết Lan liền bất ngờ tung dải lụa vào đầu một tảng đá cạnh đó !

Dải lụa tuy là vật mềm nhưng khi chạm,phải tảng đá liềm cắm ngập vào đủ sâu !

Và thế là

Vút !

Tay vẫn cầm dải lụa với một đầu vừa cắm vào vách đá, mỹ phụ trung niên chỉ khẽ vận lực là toàn thân lập tức nhấc bổng lên và lao vút đến tảng đá !

Chưa hết, khi hai chân vừa đặt lên đỉnh tảng đá, mỹ phụ trung niên chẳng biết đã bằng cách nào không những kịp thu hồi dải lụa mà còn tung được dải lụa lên cao, một lần nữa cắm vào một tảng đá khác xa hơn cao hơn.

Vút !

Bằng phương cách đó, chỉ hai lần tung dải lụa và dùng dải lụa làm nơi mượn lực, mỹ phụ trung niên lập tức thoát khỏi vòng vây Bách Độc Trận trước ánh mắt ngỡ ngàng và khâm phục của Tiểu Vy !

Cũng mục kích như vậy, lão Giáo chủ Thiên Ma Giáo không thể không kêu thất thanh kinh hoàng :

- Dăng Bộ Bình Không ! Thân pháp hữu danh của Thái Hư bà bà !!

Như thần long lai vô ảnh khứ vô hình, mỹ phụ trung niên sau khi cứu thoát Tuyết Lan, trong nháy mắt đã mất dạng !

Hỏa Độc Quái Nhân nghe tiếng Thái Hư bà bà, toàn thân chấn động :

- Mụ bà bà vẫn còn truyền nhân...

ư ?

Trong khi đó, do không thể thoát đi như mỹ phụ trung niên đồng thời vì không còn phải lo lắng cho Tuyết Lan nữa, Tiểu Vy xuất động hào khí qua tiếng quát đinh tai :

- Bọn người phải chết !

Chương hai mươi lăm

HỎA KHÍ BÁCH ĐỘC TRẬN

Một mãnh hổ đang tả xung hữu đột giữa lũ quần hồ như thế nào thì khi thế uy mãnh của Tiểu Vy ngay lúc này cũng y như vậy !

Bất chấp những quăng hắc khí đang bao bọc, Tiểu Vy vừa quát vừa hát loạn nhị kinh quạt ra tứ phương :

– Lui, lui !

Ào...

Ầm ! Ầm !

Sự va chạm mãnh liệt này ngay tức khắc biến những quăng hắc khí thành nhiều quăng lửa ! Chúng toát khói độc và hơi độc cả một vùng !

Bụp... Bụp...

Không ngại độc, Tiểu Vy ung dung bốc người lên cao, lao ào ào đến bốn giáo đồ Thiên Ma Giáo đứng gần nhất !

– Nạp mạng !

Ào...

Ở ngoài trận, Hỏa Độc Quái Nhân hô hoán khẩn trương :

– Phát xạ đệ tam khí ! Mau !

Bốn giáo đồ dù đang bị Tiểu Vy

uy hiếp vẫn lăm lăm thứ khí giới lạ kỳ.

Phụt... Phụt...

Đệ tam khí như Hỏa Độc Quái Nhân vừa hạ lệnh phát xạ không còn là những tia hắc khí như hai lần trước ! Thay vào đó là những giọt nước li ti, rơi vãi vào không trung và dĩ nhiên phải bám không ít vào người Tiểu Vy !

Những giọt nước xuất hiện, cũng mang theo mùi hăng hắc nồng nực của hùng hoàng, gặp phải áp lực từ chuồng kinh của Tiểu Vy lập tức phát hỏa.

Xòa... Xòa...

Ầm ! Ầm !

Lửa xuất hiện trước, tiếng chấn kinh vang lên sau, đưa đến hai hậu quả đồng thời !

Bốn tên giáo đồ Thiên Ma Giáo vì

trúng phải chuồng kinh của Tiểu Vy lập tức hồn du địa phủ ! Phần Tiểu Vy cũng phải hoảng loạn do y phục bản thân đang phát hỏa !

Những giọt nước li ti khi nãy bám vào người chàng, chúng phát hỏa khiến y phục bén lửa.

Tuy không ngại độc nhưng với sức nóng của lửa vẫn làm Tiểu Vy kinh tâm động phách !

Bấn loạn, chàng hươ loạn hai tay hy vọng kịp dập tắt những ngọn lửa đang tung tăng nháy múa và thiêu hủy y phục chàng !

Hỏa Độc Quái Nhân đặc ý :

- Mau tiếp tục phát động ! Chớ để tiểu tử kịp trở tay ! Ha... Ha...

Bọn giáo đồ lại phát xạ những tia

nước từ những khí giới lạ kỳ của chúng !

Phụt... Phụt...

Dùng tay dập lửa, kết quả tương đối chậm, Tiểu Vy lập tức tung người lên cao, hy vọng sự di chuyển cực nhanh sẽ tạo những áp lực ngược lại của gió giúp chàng nhanh chóng dập tắt lửa !

Vút !

Ào.. Ào...

Chàng thất kinh ! Những ngọn lửa đang bám vào y phục không những không bị gió dập tắt, ngược lại khi nhìn xuống dưới, những tia nước vừa được bọn giáo đồ Thiên Ma Giáo phát xạ do gặp phải chỗ lửa của lần trước cũng hóa thành lửa đỏ ! Chúng tạo thành một lưới lửa dày đặc che kín lấp phần không gian phía bên dưới chàng !

Tình hình này nếu Tiểu Vy trầm người xuống hoặc để lưới lửa kia chạm vào toàn thân chàng chắc chắn phải biến thành ngon đước sống !

Kinh tâm, chàng tìm cách chi trì khinh thân pháp, giữ cho thân hình càng lơ lửng lâu càng tốt !

- Phân khai thành hai ! Một nửa nhắm vào tiểu tử, một nửa vẫn giữ nguyên phương vị !

Tiếng lệnh điều động của Hỏa Độc Quái Nhân vừa vang lên đủ làm cho Tiểu Vy phi hồn lạc phách !

• Vì nếu để bọn giáo đồ Thiên Ma Giáo thực hiện được điều này, mười phần đủ mười Tiểu Vy khó thoát khỏi bị lửa thiêu chết !

Chàng hoảng loạn đưa mắt nhìn

khắp nơi, hy vọng tìm được một biện pháp khả dĩ !

Chàng chợt tìm được một biện pháp !

Không dám chần chừ, chàng uốn người vừa hạ xuống vừa lao đi chênh chếch.

Vút !

– Tiểu tử định tháo chạy ! Phát xạ mau !

Phụt... Phụt...

Những giọt nước li ti một lần nữa bám vào khắp thân Tiểu Vy !

Chúng bén lửa, bùng cháy cùng với chỗ lửa đang cháy.

Ào... Ào...

Toàn thân dù rất bỏng nhưng Tiểu Vy vẫn không thay đổi ý định !

Chàng vẫn kiên trì giữ nguyên hướng đang lao đi !

Vút !

Chàng hạ thân xuống bên cạnh một trong bốn gã giáo đồ Thiên Ma Giáo đã chết !

– Mau vây tiểu tử lại ! Dừng để y chạy khỏi trận !

Cùng với mệnh lệnh này của Hoa Độc Quái Nhân, tiếng kêu hoảng của lão Giáo chủ Thiên Ma Giáo cũng vang lên tiếp nối :

– Tiểu tử muốn đoạt Ty Hỏa Y ! Lão ca chờ để tiểu tử đạt ý đồ !

Quả nhiên, Tiểu Vy tuy không biết lớp y phục kỳ dị của bọn giáo đồ Thiên Ma Giáo được gọi là Ty Hỏa Y nhưng với công dụng ngăn lửa của nó, chàng đang

hăm hở cỡi bỏ từ thi thể của một tên đã chết !

Nghe lão Giáo chủ hô hoán, Hỏa Độc Quái Nhân lặng lẽ lao vào ! Khi đến đủ gần, Hỏa Độc Quái Nhân quát :

– Tiểu tử muốn chết !

Ào...

Vừa tước đoạt xong Ty Hỏa Y, Tiểu Vy chưa kịp mặc vào, ngọn trảo của Hỏa Độc Quái Nhân đã ập đến !

Bùng...

Soạt !

Phản bị đứt rời y phục, phản bị trảo kinh chấn động, Tiểu Vy ngã bật ra phía sau một lần nữa lọt vào giữa Bách Độc Trận !

Cố nén cơn đau do huyết khí sôi trào, Tiểu Vy khóa vội Ty Hỏa Y vào

người và gào lên như mãnh thú bị xát tiền :

– Lũ ác ma tà độc ! Chớ trách ta hạ thủ bất dung tình ! Xem đây !

Thanh đoản kiếm được chàng lấn ra, tà chưởng và hữu kiếm liên vũ lộng.

Ao...

Véo...

Hỏa Độc Quái Nhân không ngờ một trảo vừa rồi không những chưa hạ thủ được đối phương mà còn tạo cơ hội cho đối phương có dịp khóa Ty Hỏa Y vào người, và thế là mọi lợi hại của Bách Độc Trận kể như mất hiệu lực với đối phương !

Hỏa Độc Quái Nhân giận dữ, tự dùng thứ khí giới như bọ giáo đồ Thiên Ma Giáo đang dùng.

Hỏa Độc Quái Nhân lao vào Tiểu

Vy từ phía sau, nhân lúc Tiểu Vy đang trút hận vào bọn giáo đồ Thiên Ma Giáo !

- Tiểu tử phải chết !

Phụt... Phụt...

Hỏa Độc Quái Nhân quyết thiêu cháy Tiểu Vy bằng cách cứ cho lớp Ty Hỏa Y luân phiên phát hỏa.

Dù Ty Hỏa Y không thể cháy nhưng nếu cứ bị lửa bám vào từ bên ngoài luân phiên cháy mãi chắc chắn sức nóng của lửa cũng phải nung cháy Tiểu Vy !

Phát hiện điều này, Tiểu Vy đánh liều quay lại, quyết trừ khử lão Hỏa Độc trước :

- Lão đúng là quái nhân không còn nhân tính ! Nạp mạng !

Vèo...

Hiếu và thừa nhận biện pháp của Hỏa Độc Quái Nhân có công hiệu không ít, lão quỷ Bạch Phát cũng chớp lấy một khi giờ của tên giáo đồ đứng cạnh và lao vào Tiểu Vy :

- Người còn chưa thúc thủ chịu chết ư ? Xem đây !

Phụt... Phụt...

Bị công kích từ hai mặt tiền hậu, Tiểu Vy nhanh chóng vận dụng Vạn Quỷ Ảnh Loạn Pháp :

Vụt !

Bóng nhân ảnh của chàng vừa nhòe đi, Hỏa Độc Quái Nhân vội hô hoán :

- Tất cả cùng tập trung vào tiểu tử !
Phát xạ toàn bộ hỏa độc khí ! Nào !

Bọn giáo đồ Thiên Ma Giáo dù nhận định hoặc không nhận định được phương vị của Tiểu Vy cũng hưởng Hòa Độc khí theo hướng nhắm của Hòa Độc Quái Nhân ! Và tất cả cùng phát xạ.

Phụt... Phụt...

Động nộ đến tột cùng, Tiểu Vy lập tức vũ lộng Quỷ Kiếm U Minh !

Véo... Véo...

Chàng mạo hiểm nhắm vào những Hòa Độc Khí đang thi nhau phát xạ.

Phập... Phập...

Trong nháy mắt, bằng kiếm pháp lợi hại và biến ảo, Tiểu Vy vừa phá hủy không ít Hòa Độc Khí vừa tiện tay hạ sát một số tên giáo đồ Thiên Ma Giáo quá chậm chân !

Chúng kêu la rên xiết :

- A...

- Nguy rồi...

- Hự ! Hự !

Sự loạn động của chàng làm cho không ít tên vì khiếp hãi phải bỏ chạy ! Và cũng có một số tên tuy không bỏ chạy nhưng việc phát xạ Hòa Độc Khí đã mất phương hướng !

Chúng phát xạ loạn vào nhau.

Phụt... Phụt...

- Ối ! Sao người nhắm vào ta ?

- Ái chà ! Người bất nhân đừng trách ta bất nghĩa !

Những tên bị đồng bọn phát xạ Hòa Độc Khí vào do giận dữ liền phát xạ ngược lại.

Phụt... Phụt...

Trong phút chốc, Bách Độc Trận

biến thành Hỗn Loạn Trận !

Cả giận, Hỏa Độc Quái Nhân và lão quỷ Bạch Phát cùng lao vào Tiểu Vy :

- Tiểu tử quả to gan, dám hủy hoại bao tâm huyết của ta ! Dở !

- Không thể lưu tiểu tử được nữa rồi ! Lão ca ! Chúng ta đành phải giết tiểu tử thôi ! Dở !

Ào... Vù...

Nhờ Ty Hỏa Y che chắn, sau cùng Tiểu Vy cũng loại bỏ được sự lợi hại của Bách Độc Trận ! Giờ đây, do Hỏa Độc Quái Nhân và lão quỷ Bạch Phát đều dùng chân tài thực học, chàng được dịp tung hoành và tận dụng sở học :

- Xem kiếm !

Véo...

- Dở chưởng !

Ào...

Thân thủ của lão quỷ Bạch Phát cao minh đến mức độ nào, Tiểu Vy biết ! Và như thế, thân thủ của Hỏa Độc Quái Nhân cũng phải cao minh như vậy hoặc hơn ! Chàng thi triển Quỷ Kiếm U Minh và U Minh Chưởng đều vận dụng toàn bộ chân lực !

Ầm ! Ầm !

Kết quả sau hai loạt chấn kinh khiến Tiểu Vy thất sắc ! Chàng đang ở thế hạ phong !

Lão quỷ Bạch Phát đắc ý :

- Lão ca ! Tiểu tử đã suy giảm chân lực rồi ! Đây quả là cơ hội tốt cho chúng ta ! Đánh !

Ào...

Hỏa Độc Quái Nhân cười hình

hích :

- Lão đệ nhận định không sai !

Dừng giết y ! Phải lưu y lại theo mệnh lệnh...

Bỏ ngang câu nói, Hỏa Độc Quái Nhân vừa lão liêng đôi mắt vừa phát trào kinh !

Vũ...

Tiểu Vy thoáng nghi ngờ khi nghe Hỏa Độc có ý nói là làm theo mệnh lệnh !

Nhưng, điều trước tiên là cần phải bảo toàn tính mạng, chàng tận lực phát kinh :

- Dỡ !

Ào... Âm ! Âm !

Lần thứ hai chàng phải biến sắc !

Quả nhiên lão quý Bạch Phát vừa có nhận định thật tinh tường ! Sau một

lúc lâu bị Bách Độc Trận vây hãm và còn bị hỏa độc mấy lần suýt thiêu cháy, chân nguyên nội lực của chàng đúng là đang có dấu hiệu suy giảm !

Vì lượt chạm kinh lần này so với lần trước đó, chàng bị chấn động mạnh hơn và phải bật lùi nhiều hơn !

Đó chính là dấu hiệu cho thấy chân lực của chàng càng lúc càng cạn kiệt !

Nếu kéo dài mãi tình trạng này, chàng khó lòng thoát chết !

Hỏa Độc Quái Nhân lại xông vào :

- Người đừng mong nghĩ cách tháo chạy ! Dỡ !

Ào...

Lão quý Bạch Phát bật cười :

- Hãy ngoan ngoãn chịu trời nào,

tiểu tử ! Trừ phi người muốn hồn du địa phủ ! Ha... Ha...

Ào...

Tiểu Vy tung bóng người lên.

Vút !

Và từ bên trên, chàng quật xuống một kinh tận lực.

— Dỡ !

Vù... Âm ! Âm !

Đúng như dự mưu của chàng ! Cùng với hai tiếng chạm kinh toàn thân chàng vì đang lơ lửng liền bị hất đi thật xa.

Vút !

Do đó, tuy hậu quả của lượt chấn kinh làm cho chàng phải choáng váng ngầy ngật nhưng kinh thân pháp vẫn được chàng liễu lĩnh triển khai !

Phát giác ý đồ tẩu thoát của chàng, Hóa Độc Quái Nhân phần nộ :

— Người chạy thoát được sao ?

Đứng lại !

Vút !

Lão quý Bạch Phát cũng hoảng hốt lao theo bèn gót :

— Chạy đi đâu ? Mau đuổi theo nào !

Vút !

Tiểu Vy thừa biết nơi đang diễn ra trận thư hùng chỉ là một vùng đồi núi khô trọc, khó mong tìm nơi ẩn nấp hoặc lừa được hai lão ác ma ! Chàng chạy xa vùng đồi núi !

Vút !

Được ngoài hai dặm, chàng khắp khởi kêu thầm :

“Phụng Vỹ Sơn kia rồi ! Chỉ cần đến U Minh Thất ta sẽ toàn mạng !”

Chàng tăng cước lực, hướng về ngọn Phụng Vỹ Sơn xa xa !

Vút !

Ở phía sau, dù Hỏa Độc Quái Nhân và lão quỷ Bạch Phát còn nội lực sung mãn và đang tận lực thi triển khinh thân pháp nhưng cả hai chỉ có thể những nhặng bám theo chàng, không cách nào đuổi kịp !

Hai lão bảo nhau :

– Không bao lâu nữa đâu, tiểu tử sắp kiệt lực đến nơi rồi ! Chúng ta đừng vội bỏ cuộc !

– Lão đệ nói chí phải ! Ta không để tiểu tử chạy thoát ! Tận lực nữa nào !

Vút ! Vút !

Đến được Phụng Vỹ Sơn, Tiểu Vy bỗng khiếp hãi thẳm :

“Không xong ! Chân lực của ta hiện giờ đâu còn là U Minh Thập Cảnh Công ? Ta vào U Minh Thất sao được ?”

Bấn loạn, chàng hốt hoảng hướng dẫn lên đỉnh Phụng Vỹ Sơn !

Vút !

Lão quỷ Bạch Phát bật cười :

– Mọi địa hình ở đây ta đều thông thuộc ! Người vị tất chạy thoát ! Ha... Ha...

Chàng đang kiệt lực, việc leo lên triền núi quả là xuẩn động !

Vút !

Có tiếng gào đắc ý của Hỏa Độc Quái Nhân vang lên :

– Tiểu tử sắp kiệt lực rồi ! Ha...

Ha...

Vút!

Chợt nhớ đến một nơi có thể tìm
thấy sinh lộ giữa muôn ngàn tử lộ. Tiêu
Vy cố chỉ trì cước lực phóng ào lên cao.

HẾT TẬP 5

Chịu trách nhiệm xuất bản
CAO VIỆT HIỂN

Biên tập : VÂN VÂN
Sửa bản in : THANH NGÀ
Trình bày : TRUNG ĐỨC

In 500 bản, khổ 13x19. Giấy phép xuất bản số
136/QĐXB của nhà xuất bản Quảng Ngãi cấp
ngày 26/5/1990. in xong và nộp lưu chiểu tháng
6/ 1990.